

’Εξωτικό δινμήματα

N. ΜΑΡΑΚΗ

5

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

No. 14

JUNE 2022

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ
ΤΟΥ ΑΡΚΑΝΣΑΣ

και άλλες ιστορίες

ΝΙΚΟΣ ΜΑΡΑΚΗΣ 1904-1973

Ο Νίκος Μαρακής θεωρείται ένας από τους κορυφαίους συγγραφείς της σύγχρονης ελληνικής λαϊκής λογοτεχνίας τόσο για την ποιότητα της γραφής του, όσο και για τον όγκο της. Με ευρεία εγκυκλοπαιδική παιδεία εμπλούτιζε πάντοτε τα κείμενά του με πληροφορίες σχετικές με το θέμα δίνοντας το στίγμα του χώρου και του χρόνου, όπου τοποθετούσε την πλοκή του αφηγήματός του. Ταυτόχρονα, τα κείμενά του τα διέτρεχε μια αίσθηση κοσμοπολίτικου αέρα, έστω και αν η δράση εκτυλισσόταν σε κάποιο απομονωμένο νησί του Ειρηνικού πχ.

Γεννήθηκε στον Πειραιά και η γειτνίασή του με την θάλασσα ήταν η αιτία που ονειρευόταν να γίνει καπετάνιος σε φορτηγά που όργωναν τους ωκεανούς, να κάνει ταξίδια που θα του γνώριζαν τα πιο μακρινά κι άγνωστα σημεία του πλανήτη.

Ο πατέρας του τον ονειρευόταν γιατρό κι η μητέρα του φιλόλογο καθηγητή!

Δεν έγινε, φυσικά, τίποτα από τα τρία. Γράφτηκε, όμως στο Πανεπιστήμιο και για το χαρτζιλίκι του άρχισε να δημοσιογραφεί ως αστυνομικός ρεπόρτερ σε εφημερίδες του Πειραιά. Αναβαθμίστηκε επαγγελματικά περνώντας από πολλές μεγάλες αθηναϊκές εκτελώντας

ακόμα και χρέη αρχισυντάκτη σε κάποιες. Έγινε και εκδότης σε ηλικία 23 χρονών της εφημερίδας "Νέοι Καιροί". Το 1930 και για περισσότερο από 30 χρόνια κράτησε το αστυνομικό ρεπορτάζ στο "Βήμα" και στα "Νέα". Παράλληλα, ασχολήθηκε με το Μυθιστόρημα και κάποια περίοδο και με το Θέατρο.

Τυπικά δεν ειδικεύτηκε σε κάποιο είδος μυθιστορήματος. Έχει γράψει συνολικά περίπου 100 μυθιστορήματα σε διάφορα περιοδικά και εφημερίδες. Οι κυριότερες συνεργασίες ήταν: μυθιστορήματα στο "Ρομάντσο" κοινωνικά, αισθηματικά, αστυνομικά, σε συνέχειες στο "Μυστήριο" --επίσης σε συνέχειες-- περιπετειώδη και στη "Μάσκα" στη δεύτερη και στην τρίτη περίοδο της έκδοσής της νουβέλες-διηγήματα κατασκοπικές (με θεματολογία από την Κατοχή και την Αντίσταση) και αστυνομικές.

Για τις εκδόσεις τσέπης της "Μάσκας" β' περιόδου (Μασκούλα, Μασκώτ κλπ) είχε γράψει και μικρά μυθιστορήματα. Μεταξύ 1946-48 έγραψε οκτώ μυθιστορήματα σε συνέχειες στα "Νέα" από τα οποία τα επτά πρώτα ήταν εμπνευσμένα από την ελληνική αντίσταση.

Στη δεκαετία του '50 δημοσιεύτηκαν --πάντα σε συνέχειες-- στο περιοδικό "Ταχυδρόμος" τέσσερα ακόμα μυθιστορήματά του, ενώ από τις εκδόσεις "Πεχλιβανίδη-Ατλαντίς" εκδόθηκαν τρία βιβλία τσέπης στην κόκκινη (αστυνομικά) και στην μπλε (περιπετειώδη) σειρά. Τέλος, συνεργάστηκε και με τις "Γενικές Εκδοτικές Επιχειρήσεις" του Στέλιου Ανεμοδουρά, για λογαριασμό των οποίων έγραψε τέσσερα παιδικά αναγνώσματα περιπέτειας σε φυλλάδια: "Γεράκι" (16 τεύχη), "Μικρός Μπουρλοτιέρης" (8 τεύχη), "Υπεράνθρωπος" (24 τεύχη) και "Τζόε Ντικ" (8 τεύχη). Και τα τέσσερα τα υπέγραψε με το ψευδώνυμο Π. Πετρίτης.

Φυσικά, είναι και ο συγγραφέας αυτής της ατέλειωτης σειράς εξωτικών διηγημάτων, που παρουσιάζουμε (μακάρι να μπορέσουμε να τα παρουσιάσουμε όλα) και πρέπει να έχει περάσει κάποιος από αυτόν τον χώρο για να καταλάβει τον τεράστιο άθλο του ενός διηγήματος κάθε εβδομάδα για περισσότερα από 15 χρόνια ανελλιπώς!

Δυο από τους πιο διάσημους ήρωες που δημιούργησε η φαντασία του και η πένα του είναι η Ελληνίδα κατάσκοπος και σαμποτέρ στη διάρκεια της Κατοχής η "Φροιλάν Γκοστ" και ο σύγχρονος αστυνομικός χαρακτήρας Τζιμ Κόρβας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΚΑΝΣΑΣ

Η Μπόα —το Κίτρινο Λουλούδι του Αρκάνσας— η πανέμορφη Ινδιάννα κρυφό όνειρο πολλών αντρών λευκών κι ινδιάνων είναι ερωτευμένη με τον Έλληνα ραντσέρη Κοσμά Φέρτη. Όταν αυτός τη διώχνει επειδή την έπιασε με άλλον άντρα, η Ινδιάννα αποφασίζει να τον εκδικηθεί σκληρά, μόλις μαθαίνει ότι πρόκειται να παντρευτεί με άλλην...

σελ. 4-10

ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΚΑΝΣΟΓΚΟ

Η αγκαλιά και το φιλί που είδε ο Έλληνας κυνηγός αγρίων θηρίων να χαρίζει η γυναίκα, που λάτρευε όσο τίποτ' άλλο στον κόσμο, σε κάποιον άλλον, άγνωστό του, δεν ήταν ακριβώς η προδοσία που νόμισε ότι είχε διαπράξει στην αγάπη τους, προδοσία που τον έκανε να τη μισήσει και να θέλει να την ξεχάσει.

σελ. 11-16

ΕΝΑ ΤΑΓΚΑΝΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΣΟΥΔΑΝ

Το ταγκαντέ, ένα μικρό τοτέμ από ελεφαντόδοντο, των φυλών του Σουδάν, φέρνει θανάσιμη ατυχία σε εκείνον που θα επιχειρούσε να το πάρει από τον τόπο του. Ο Νίκος Βουργάς αγνόησε την προειδοποίηση των ντόπιων για την κατάρα του τοτέμ και το πλήρωσε ακριβά! Κατηγορήθηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο για φόνο που δεν είχε διαπράξει.

σελ. 17-21

ΣΤΙΣ ΑΜΜΟΥΔΙΕΣ ΤΟΥ ΤΟΥΧΟ

Το κρυφό σημείο στην απομονωμένη παραλία τροπικού νησιού της Νέας Καληδονίας ο θαμμένος θησαυρός ενός παλιού ιθαγενή βασιλιά σημειώνεται στον χάρτη, τον οποίο η Μαρία Βορέτση κληρονόμησε από τον δολοφονημένο αδελφό της. Για να κατορθώσει να βρει τον κρυμμένο θησαυρό, η κοπέλα απευθύνεται να τη βοηθήσει ο μοναδικός φίλος του αδελφού της στο νησί.

σελ. 22-27

ΝΤΑΝΥ, Ο ΕΛΛΗΝΑΣ

Ο Ντάνυ Τσάτρας ξεπερνούσε σε αντροσύνη και θάρρος όλα τα παλικάρια του Τέξας. Γι' αυτό όταν ένας αδίστακτος ληστής με τη συμμορία του, που εξεβίαζε για προστασία και απειλούσε τους κατοίκους του Μακ Μώλεν να καταστρέψει τις περιουσίες τους, αυτοί τον εξέλεξαν σερίφη για να τους απαλλάξει. Το αντίτιμο για τον Ντάνυ υπήρξε βαρύτατο.

σελ. 28-33

ΟΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΑΤΟΧΗΣ

Το ότι δεν τρέχει τίποτα το δραματικό παρουσίαζαν ορισμένες διαφημίσεις, στα εφιαλτικά χρόνια της Κατοχής, την καθημερινή ζωή της Αθήνας. Ναι! Την ίδια ώρα που ο κατακτητής έστηνε μπλόκα, που έστελνε στο απόσπασμα τους ήρωες, που ο λαός λιμοκτονούσε ψάχνοντας για αποφάγια στα σκουπίδια, την ίδια ώρα που ο πόλεμος μαινόταν στα μέτωπα, για κάποιους λίγους η Αθήνα ήταν η ξέγνοιαστη κοσμικούπολη και οι διαφημίσεις των κέντρων διασκέδασης το επιβεβαίωναν!

Απάνθισμα τέτοιων διαφημίσεων στο τέλειωμα του κάθε διηγήματος.

Οι Έρυθρόδερμοι κρυμμένοι περίμεναν, και όταν πλησίασε τής ρίχτηκαν...

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΚΑΝΣΑΣ

ΕΝΑΣ ζεστός αέρας τσουρούφλιζε τις πεδιάδες του Κάνσας. Ο Κοσμάς Φέρτης κράτησε τα γκέμια του αλόγου του και ξεκρέμασε το παγούρι που είχε στη ζώνη του. Ρούφήξε μερικές γουλιές και σκούπισε με την ανάποδη της παλάμης του τον ιδρώτα που ανέβλυζε στο μέτωπό του. Το Ντοτζ δεν ήταν μακριά. Το παλιό φρούριο, ένα τιμημένο ερείπιο από την εποχή του εμφυλίου πολέμου με τους Βόρειους, σχεδιάζονταν σαν ένας σακάτης διγλάτορας έξω από την καινούργια πόλι, εκεί που τελείωναν τα καταπράσινα λειβάδια. Ο Φέρτης κρέμασε πάλι το παγούρι στη ζώνη του, σκούπισε τα χείλη του και σπειρούνισε τα πλευρά του αλόγου. Το ζώο ανωρβώθηκε στα πισινά του πόδια χλιμιντρίζοντας κι' ύστερα ρίχτηκε προς το μονοπάτι. Αφίνοντας πίσω του σύννεφα άσπρης σκόνης άρχισε να τρέχει. Αγκιστρωμένος στα γκέμια ο καβαλλάρης λίγο σκυφτός, με το πλατύγυρο καπέλλο στο κεφάλι που τον προστάτευε από τον καυτερό ήλιο, χοροπηδούσε απάνω στη σέλα καθώς το άλογο κάλπαζε. Το βλέμμα του ήταν ξάστερο και σχεδόν χαρούμενο....

Ὁ Κοσμάς Φέρτης ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος πού ἔφτανε σχεδὸν μεσημέρι στὸ Ντότζ.

Ἡ Μαρία θὰ τὸν εὗρισκε ἐκεῖ νὰ τὴν περιμένῃ στὴν πλατφόρμα τοῦ σταθμοῦ. Τὸ τραῖνο θὰ ἐρχόταν στὶς δύο ἀπὸ τὰ νοτιοδυτικὰ τοῦ Ρίο Γκρόντε μὲ πολλοὺς ἐπιβάτες. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς θὰ ἦταν καὶ ἡ Μαρία. Στὴ φωτογραφία ἔμοιαζε νόστιμη καὶ γλυκεῖα κοπέλλα. Ἦταν βέβαιος πὼς ἔτσι θάταν καὶ στὸ φυσικὸ πού θὰ τὴν ἔβλεπε. Εἶχε ἀκούσει πολλές ἱστορίες γιὰ τὰ συνοικέσια πού γίνονταν ἐξ ἀποστάσεως. Οἱ ὑποψήφιος νύφες ἔστελναν παλιὰς φωτογραφίες τους, βγαλμένες πρὶν πέντε καὶ δέκα, πολλές φορές, χρόνια πού τὶς παρουσίαζαν πολὺ πιὸ νέες καὶ πιὸ ὁμορφες ἀπὸ ὅσο ἦσαν στὴν πραγματικότητα. Ἄλλες πάλι ἔστελναν φωτογραφίες ρετουσαρισμένες μὲ προσοχὴ, σὲ τρόπο πού ἔκουβαν κάθε ἐλάττωμα καὶ ὑπογράμμιζαν ὁμορφα καὶ ἀνύπαρκτα κάποτε χαρακτηριστικά. Ἔτσι οἱ γάμοι ἢ ματαιώνονταν ἢ κι' ἂν γίνονταν, γίνονταν μὲ κρῦα καρδιά...

Τούτος ἐδῶ ὅμως ὁ Ἕλληνας ἦταν σίγουρος γιὰ τὴ Μαρία. Ὄταν ἔγραψε στὴν Πάτρα στὸν ἀδελφὸ τοῦ πατέρα του, τὸ θεῖο του τὸν Σθενέλαο, πὼς σκέπτεται νὰ παντρευτῆ, ὁ Σθενέλαος τοῦ ἔστειλε τηλεγραφικῶς τὴν ἀπάντησι : «Περίμενε γράμμα μου». Πραξενεούτηκε μ' αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα καὶ περίμενε. Τὸ γράμμα ἀπ' τὴν Ἑλλάδα ἔφτασε στὴν πολιτεία τοῦ Κάνσας ὕστερα ἀπὸ δύο μῆνες.

«Ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, τοῦ ἔγραφε ὁ θεῖος του. Ἔσεῖς οἱ νέοι πού γίνετε Ἀμερικανοὶ εἶστε πολὺ διασπαστικοὶ καὶ τὶς περισσότερες φορές σπᾶτε τὰ μούτρα σας μὲ τὴ διασύννη πού ἔχετε. Ὁ γάμος δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀπλό πράγμα ὅπως νομίζετε. Ἐνας γάμος μπορεῖ νὰ εἶναι γιὰ ἕναν ἄντρα ἢ Κόλασις ἢ Παράδεισος. Μέσος ὄρος δὲν χωρεῖ. Γι' αὐτὸ σὰν ἀδελφὸς τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα σου εἶχα ὑποχρέωσι νὰ σοῦ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ. Δὲν εἶσαι βέβαια κανένα παιδί πιά. Νομίζω, καὶ αὐτὸ μὴ πρὸς κακοφανισμό σου, ὅτι πέρασες τὰ τριανταδύο. Εἶσαι λοιπὸν σωστὸς

ἄντρας καὶ μπορεῖς νὰ καταλάβῃς ὠρισμένα πράγματα. Μοῦ γράφεις ὅτι σκέφτεσαι νὰ παντρευτῆς. Μπορεῖ νὰ ἔχῃς μεγαλώσει στὴν Ἀμερικὴ μὰ στὴν Ἑλλάδα γεννήθηκες. Ἔχεις ὠμεῖκο αἷμα. Τὰ χνώτα ἐμᾶς τῶν ῥωμιῶν δὲν ταιριάζουν εὐκόλα μὲ ξένα χνώτα. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ παντρευτῆς Ἀμερικάννα. «Παπούτσι ἀπὸ τὸν τόπο σου, κι' ἂς εἶν' καὶ μπαλωμένο». λέει μιὰ παλιὰ προσημεία πού τὴν ἔχεις ἀκούσει. Γι' αὐτὸ θεώησα χόεος μου νὰ σοῦ βρῶ μιὰ νύφη. Εἶναι μιὰ κοπέλλα ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα καὶ μητέρα χωρὶς κανένα στὸν κόσμος, τίμιο καὶ μπαλωμένο κορίτσι. Τὴ λένε Μαρία Καλλέργη. Γεννήθηκε στὴ γειτονιά μας στὰ Ψηλὰ Ἀλώνια καὶ τὴν ξέρω ἀπὸ μωρό. Ὄταν γεννιόταν αὐτὴ, ἐσύ βρισκόσουν στὸ Κάνσας, παῖδαρος δέκα καὶ παραπάνω χρονῶν. Δὲν μπορεῖς νὰ τὴν ξέρῃς λοιπὸν. Τὴν οικογένειά της ὅμως τὴν γνώριζε ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου κι' ἂν ζούσε δὲν θὰ πρόφταινες ν' ἀκούς ἐπαίνους γι' αὐτὴν ἀπ' τὸ στόμα του. Ἡ Μαρία Καλλέργη λοιπὸν εἶναι ὅ,τι σοῦ χρειάζεται. Εἶσαι πλούσιος καὶ σοῦ χρειάζονται παιδιὰ. Παιδιὰ γερὰ καὶ ὁμορφα θὰ σοῦ χαρίσῃ ἡ Μαρία ἂν τὴν κάνῃς γυναῖκα σου. Τῆς μίλησα σχετικὰ. Τῆς ἔδειξα καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες φωτογραφίες σου πού μοῦ ἔχεις στείλει. Δέχτηκε. Σοῦ στέλνω λοιπὸν κι' ἐγὼ τώρα μιὰ δική της φωτογραφία. Εἶναι ἀληθινή καὶ ὄχι ψεύτικη. Ἄν σοῦ ἀρέσῃ, γράψε μου ὁμῆσως. Ἡ Μαρία θάρθῃ νὰ σὲ βρῇ. Χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὴ γριὰ θεῖα σου. Μὲ ἀγάπη: Ὁ θεῖος σου ὁ Σθενέλαος».

Ὄταν πῆρε τὸ γράμμα ὁ Κοσμάς Φέρτης γέλασε. Ὑστερα ὅμως ὅταν πρόσεξε περισσότερὸ τὴ φωτογραφία, βρῆκε πὼς ὁ θεῖος του εἶχε κάποιο δίκιο. Ἡ Μαρία Καλλέργη ἦταν μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα μὲ γλυκεῖα ἔκφρασι στὸ βλέμμα. Εἶχε ἕνα σχεδὸν παιδιάστικο πρόσωπο κι' ἔμοιαζε μὲ μιὰ γοητευτικὴ κούκλα. Σκέφτηκε μερικὲς μέρες καὶ ὕστερα ἔγραψε ἕνα γράμμα. Τὸ γράμμα πῆγε στὴν Πάτρα καὶ ἡ ἀπάντησι δὲν ἀργήσε νὰρθῇ. Ἡ Μαρία ἦταν ἔτοιμη νὰ ταξιδέψῃ γιὰ τὸ Κάνσας νὰ γίνῃ γυναῖκα του...

“Όλα τούτα λοιπόν σκεφτόταν τώρα ο Κοσμάς Φέρτης καθώς κάλπαζε προς το Ντότζ κι’ ήταν χαρούμενος. Θα γνώριζε κι’ από κοντά τη Μαρία. Κι’ ήταν βέβαιος πώς δεν έπρόκειτο ν’ απογοητευθῆ. Απεναντίας, ξνοιώθε τώρα όσο πλησίαζε ή ώρα ένα παράξενο χτυποκόαοδι νά τον παιδεύη. Πώς θα της φαινόταν της Μαρίας αυτός; Θα τὸ ήθελε πολύ νά της άρέση. Είχε τὴν ελπίδα πώς δεν θα της φαινόταν άσχημος μολονότι ή ζωή στο παντς του είχε δώσει μιὰ σκληρή έκφραση στο πρόσωπο. Χαμογέλασε.

“Όχι. Τὸ ήξερε πώς δεν ήταν άσχημος και πολλές κοπέλλες εκεί κάτω στην πεδιάδα θα ζήλευαν τὴν τύχη της Μαρίας...

*

Κράτησε απότομα τὰ χαλινάρια και τὸ χαμόγελο έσβησε από τὰ χείλη του. Κάτι σάλεψε πίσω από τούς θάμνους ένατὸ μέτρα κατά τὸ δεξί του χέρι και μιὰ σαίτα πέρασε σφυρίζοντας πάνω από τὸν ώμο του. Τὸ άλογο χλιμίντρισε κι’ έκανε προς τὰ πίσω. Τράβηξε τὸ πιστόλι του ταχύς σαν άστραπή και πυροβόλησε. Δυὸ Ἰνδιάνοι ξεπετάχτηκαν από τούς θάμνους κι’ άρχισαν νά τρέχουν προς τὰ λειβάδια. Ὁ Φέρτης ξαναπυροβόλησε σημάδεύοντας τὸν άέρα αὐτὴ τὴ φορά γιὰ νά τούς τρομοκρατήση. Τούς είδε νά χάνωνται πίσω από τὰ δέντρα κατά τὸ ποτάμι και ξανάβαλε τὸ πιστόλι στη θήκη της σέλας του.

— Οί κόκκινοι σκύλοι δεν θέλουν νά παντρευτῶ τὴν Ἑλληνίδα, μουρμούρισε. Είναι ή τρίτη φορά πού με βάζουν στο σημάδι αυτές τις μέρες. Πρέπει νάχω γα μάτια μου άνοιχτά.

Κάτι φτεροκόπησε ανήσυχά μέσα του. Ὁ νοῦς του πήγε στη Μαρία. Θα ήταν φοβερό αν τὰ βάζαν και μαζί της. Ἡ ζωή της θα γινόταν κόλαση στο ράντς. Ἐδιώξε τις ανησυχίες που τρυπώσαν μέσα του και άφησε ελεύθερα τὰ γκέμια του άλόγου του. “Όχι, δεν ήταν δυνατόν νά τὰ βάλουν μαζί της. Στο κάτω-κάτω τί μπορούσε νά ξέρη αὐτὴ γιὰ τὴ Μπάο, τὸ Κίτρινο Λουλούδι του Ἀρκάνσας;

*

Στὴν άκροποταμιὰ είχε γνωρίσει έντελῶς τυχαία τὴ Μπάο πριν τρία χρόνια. Ἦταν ξαπλωμένη κάτω από τὰ φύλλα μιὰς ίτιάς και κύτταζε τ’ άστρα. Ἦταν μιὰ Ἐρυθρόδερμη από τὴν περιοχή του Μπιγκ Μπλιού και ή φυλή της ήσαν οί Σαίουξ. Οί Σαίουξ κρατούσαν άπ’ τούς παλιούς Καϊόδα. Σ’ όλη τὴ Δύση, τούτη ή ράτσα τῶν Ἰνδιάνων ήταν γνωστή γιὰ τὴν παλληκαριά της και τὸ άνυπότακτο πνεῦμα της. Είχαν νά πούν πώς κρατούσε από τὸ μυθικό νησί της Κόκκινης Τλαπαλάν ή άπ’ τὸ Νησί τῶν Θουσιῶν, τὸ Ἰλαντέ Σάκοι Φίτσιος, όπως τὸ είπαν και τὸ έγραψαν άογότερα στα χαρτιά τους οί γραμματικοί του Χερνάντο Κορτές. Οί Σαίουξ είχαν όμορφες γυναίκες με φλογερὰ μάτια και κορμιὰ πού έμοιαζαν με άγάλιαστα από μπακίρι όταν τὰ έβλεπες γυμνά ν’ άστράφτουν κάτω από τὸ φῶς του ήλιου ή τὸ άσπῆμα του φεγγαριού. Αὐτὸ γινόταν μονάχα στις γιορτές του Τεζκατλίποκα, της «Ψυχῆς του Κόσμου», όταν κατέβαιναν μπουλούκι οί Ἰνδιάνοι άπ’ τις άετοφωλιές που κρατούσαν, στις όχθες του Ἀρκάνσας. Κι’ οί γιορτές αυτές ήταν πολλές, όσοι και οί μήνες του χρόνου. Κατέβαιναν στις άμμουδερές όχθες και ρίχνονταν στο νερό κι’ έκαναν ένα σωρὸ παιγνίδια και τραγουδοῦσαν τὰ παλια τραγούδια του αυτοκράτορα Μοντεζούμα πού μαρτύρησε άπ’ τούε Ἰσπανούς.

Στὴν άκροποταμιὰ λοιπόν μιὰ τέτοια νύχτα γιορτῆς είχε γνωρίσει με τὴ Μπάο. Μπάο θα πῆ στα Ἰνδιάνικα κίτρινο λουλούδι.

Ἡ Μπάο είχε άπομακρυνθῆ από τούς άλλους πού χορεύαν γύρω άπ’ τις φωτιές κι’ έτρωγαν μισοψημμένο κρέας άγριοβουβάλου. Περαιστικός γιὰ τὸ ράντς του, πού βρισκόταν εκεί κάπου κοντά, τὴν είδε και στάθηκε ὁ Φέρτης. Ἐμοιαζε σαν μιὰ άρχαία θεά λουσμῆνη από τὸ φῶς της πανσέληνου. Ἐκοψε τὸ δρόμο του άλόγου του και στάθηκε νά τὴν καμαρώνη. Εκείνη τὸν είδε μά δεν σάλεψε. Τὰ σκούρα μάτια της τὸν ζυγιάσαν γιὰ μερικές στιγμές κι’ ύστερα χαμογέλασε. Εί-

χε κατάσπρα δόντια και ύγρα χείλη. Ὁ Κοσμάς Φέρτης πήδησε ἀπ' τῆ σέλα και πήγε με ἀργὸ βῆμα κοντά της. Οὔτε τώρα πού πλησίαζε σάλεψε. Μονάχα βάλθηκε πάλι νὰ μετρήη τὰ ὄσπρα...

Κάθησε δίπλα της, και χούφτιασε λίγη ἄμμο. Ἀνασήκωσε τῆ χούφτα του και ἄφησε τὴν ἄμμο νὰ γλιστρήη ἀργὰ ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του.

— Πρώτη φορά σε βλέπω στὴν ὄχθη, τῆς εἶπε. Εἶσαι ἀπὸ τοὺς Σαίουξ :

— Ναί. Εἶμαι ἀπ' τοὺς Σαίουξ ! ἀπάντησε χωρίς νὰ τὸν κυττάξη. Μὲ λένε Μπάο. Ἴσως ἔχεις ἀκούσει τ' ὄνομά μου κι' ἄλλοτε...

Μὰ, φυσικά. Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά. Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ Μπάο, τὸ Κίτρινο Λουλούδι τοῦ Ἀσκάνσας ; Εἶχαν δίκιο ὅλοι ἐκεῖνοι πού μιλοῦσαν με θαυμασμὸ γιὰ τὴν ὀμορφιά της. Στὴν κοιλάδα αἱ ράντζερς, κουβέντιαζαν τακτικά γι' αὐτὴν τὴν ὀμορφη Ἰνδιάννα. Καὶ τί δὲν ἔλεγαν ! Ἐνα πλῆθος ἀπὸ ἱστορίες κυκλοφοροῦσαν στὰ ὄσπρα κι' ἀνάμεσα στοὺς κάου-μπόυδες γιὰ τὴ Μπάο. Πολλὲς καρδιὲς εἶναι τσουρουφλιστῆ γιὰ τὸ χατήρι της. Δὲν ἦταν δύσκολη. Ἦταν ὀμως πολὺ ἀσίγη. Δὲν βρισκόταν ἕνας στὸ Κάνσας πού νὰ προσοῦσε νὰ καυχῆθῆ πὼς τὴν ἔδιδωξε. Ἐκεῖνη ἔλεγε τὸν τελευταῖο λόγο. Αὐτὴ τοὺς ἐδιδωχνε ὀναξηγωνίας, πάντα καινούργιους ἔραστες.

— Εἶσαι πολὺ ὀμορφη, Μπάο ! ἔναστεναξε ὁ Φέρτης.

Γυρίσε και τὸν κύτταξε. Ἐὰ ὕγρα χείλη της ἔτρεμαν.

— Καὶ σὺ εἶσαι ὀμορφος, ἔλαμψε ἀνθρώπε, εἶπε.

Τὸ βλέμμα πού τοῦ ἔριξε και ὁ τρόπος πού μίλησε ἔκαναν τὸ αἶμα του νὰ φουντώσῃ. Μία δυνατὴ φλόγα τὸν ἔκαιγε. Ἡ Ἰνδιάννα τέντωσε τὸ κορμί της σὰν γατα. Τοῦ χαμογέλασε. Τὸ χαμογελο ἦταν μία υπερήφανη πρόκλησις. Δὲν δίστασε. Ἐσκυψε και τὴν φίλησε. Κρεμάστηκε στὸ λαιμό του κι' ἔνοιωσε τὸ σκληρὸ στήθος της νὰ χαϊδεύῃ τὸ στέρονο του. Τὴν ἀγκάλιασε παράφορα...

Τοῦτα ὅλα εἶχαν γίνῃ πρὶν τρία χρόνια. Τότε ἦταν ἀρχή. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Μπάο κατηφορίζε τακτικά στο ράντς τοῦ Ἑλληνα. Ὅλοι παραξενεύονταν γιὰ τοῦτον τὸν ἔρωτα πού κρατοῦσε και δὲν ἔσθηνε. Ἦταν ἡ πρώτη φορά πού τὸ Κίτρινο Λουλούδι δὲν ἔλεγε ν' ἀλλάξη ἔραστή. Τοῦτο ἦταν κάτι τὸ ἐντελὸς ἀσυνήθιστο και πολλοὶ ἀρχισαν νὰ πιστεύουν πὼς ἡ ὀμορφη Ἰνδιάννα θὰ γινόταν σύντομα ἐπίσημα γυναίκα τοῦ Φέρτη. Μπορεῖ και νὰ γινόταν. Κανείς δὲν ξέρεε τί φυλάει τὸ χέρι τῆς μοίρας γιὰ τὸν κάθε ἀνθρώπο. Ὅμως, τὰ πράγματα ἄλλαξαν πρὶν τέσσερις μῆνες. Τότε πού ὁ Ἑλληνας ἔπιασε ἕνα ξημέρωμα στὴν ἀγκαλιά τοῦ γελαδάρη του μέσα στὸ σταῦλο τὴν Μπάο. Ἦταν ὁ πρῶτος ἀντρας πού τὴν ἔδιδωξε. Γονάτισε, ἔπεσε στὰ πόδια του, τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν συγχωρήσῃ γιὰ τὴν ἀδυναμία μίας στιγμῆς, μὰ ἐκεῖνος τὴν εἶχε σιχαθῆ κιόλας. Ἐφυγε με μάτια πού ἔλαμπαν ἀπὸ τὴ δίψα τῆς ἐκδικήσεως ἡ Μπάο και δὲν ξαναφάνηκε στὴν κοιλάδα. Οἱ Ἰνδιάννοι ὀμως πού κατέβαιναν κάθε τόσο περαστικοὶ στὴν κοιλάδα πηγαίνοντας στὸ Ντότζ ν' ἀγοράσουν κόκκινη μπογιὰ γιὰ τὸ πρόσωπό τους, ἔφερναν νέα στοὺς ράντζερς ἀπὸ τὴ Μπάο. Τὸ Κίτρινο Λουλούδι εἶχε πέσει σὲ βαθειὰ τυλλογή και κάτι σχεδίαζε ἐναντίον τοῦ Ἑλληνα. Τὰ νέα ἀργότερα ἔγιναν πιο συγκεκριμένα. Ἡ Μπάο εἶχε τάξει νὰ γίνῃ γυναίκα ἐκεῖνου πού θὰ σκότωνε τὸν Κοσμά Φέρτη. Κι' ἦσαν πολλοὶ ἀνάμεσα στοὺς Ἐρυθρόδερμους πού ποθοῦσαν νὰ χαροῦν τὸ σπαθάτο κορμί τῆς ὀμορφης αὐτῆς Ἰνδιάννας. Οἱ φίλοι του ἀπὸ τὰ γειτονικά ράντς συμβούλεψαν τὸν Ἑλληνα νὰ φυλάγεται.

— Δὲν τὰ φοβάμαι τὰ κόκκινα σκυλιά ! εἶπε ἀνασηκῶνοντας τοὺς ὄμους.

Δὲν ἄλλαξε καμμιὰ ἀπὸ τὶς συνήθειές του. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ἀρχισε τὴν ἀλληλογραφία με τὸ θείο του τὸ Σθενέλαο. Τὸ νεο πὼς ἦταν νὰ παντρευτῆ μία κοπέλλα πού θάρχόταν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μαθεύτηκε πολὺ γρήγο-

ρα στην πολιτεία του Κανσας. Και τώρα ήταν βέβαιος πώς το είχε μάθει και η Μπάρ. Γιατί τρεις φορές οι Ερυθρόδερμοι του είχαν στήσει καρτέρι στα περάσματα. Αλλά και τις τρεις φορές δεν κατάφεραν τίποτα. Ήταν σκληρόπετσος, καλός σκοπευτής και ταχύς στο πιστόλι όσο λίγοι, ο Έλληνας. Ο φόβος όμως τώρα δεν ήταν γι' αυτόν. Για τη Μαρία Καλλέργη που έρχόταν από τόσο μακριά να γίνει γυναίκα του άοχισε να τρέμη...

*

Το τραίνο μπήκε στις δύο ακριβώς στο σταθμό του Ντότζ. Ο Φέρτης στύλωσε τα μάτια στο βαγόνια. Μέχρι πριν δυό λεπτά κτύπαζε τη φωτογραφία. Τώρα θα έβλεπε το πρωτότυπο. Είδε τη Μαρία και την αναγνώρισε αμέσως. Η καρδιά του βρόντησε χαρούμενα. Ήταν πολύ πιο ψηρό από ό,τι την παρουσίαζε το άψυχο χαρτί. Πλησίασε «**Έβγαλε το καπέλλο του. Τα μάτια της κοπέλλας τρεμόπαιξαν. Τον αναγνώρισε κι' αυτή.**

— Έχει γούστο να είστε ο κύριος Φέρτης! του είπε γελώντας.

— Ακριβώς! αποκρίθηκε γελώντας επίσης κι' εκείνος. Ελπίζω να μη σας απογοήτευσε το παρουσιαστικό μου...

— Έδωσαν τα χέρια.

— Ο θείος σας ο Σθενέλαος μου είχε πη πώς θα συναντούσα έναν κάπως ηλικιωμένο κύριο. Μα σεις είστε σχεδόν παιδί!

— Ναι! γέλασε τρανταχτά αυτός. Ένας παίδαρος τριανταπέντε χρονών!

Σε λίγο είχαν γίνει φίλοι σαν να γνωρίζονταν από χρόνια και το βράδυ όταν γύρισαν στο ράντς έμειναν και μιλούσαν ως αργά τη νύχτα για το ένα και το άλλο. Η Μαρία του έφερε ένα δώρο από την Ελλάδα. Την άκουγε με λαχτάρα. Του άρεσε να την άκουη να μιλάει. Η φωνή της έμοιαζε με τιτίθισμα πουλιού. Την ώδηγησε στο δωμάτιο που είχε προετοιμάσει γι' αυτήν και την καληνύχτησε.

— Νομίζω πώς δεν θα χρειαστή να το χρησιμοποιήσης πολ-

λές μέρες αυτό το δωμάτιο, της είπε καθώς της έσφιγγε το χέρι. Την Κυριακή λέω να παντρευτούμε...

— Έν τάξει. Κοσμά! απάντησε και χαμήλωσε τα μάτια. Την Κυριακή θα γίνω γυναίκα σου...

*

Την Κυριακή ήταν να γίνουν οί γάμοι. Την παραμονή η Μπάρ έβαλε σ' εφαρμογή το σχέδιο που είχε στο μυαλό της. Κατά το μεσημέρι δυό Ερυθρόδερμοι που παραμόνευαν μέσα στους θάμνους έξω από το ράντς είδαν τον Φέρτη να φεύγει καβάλλα στο αλόγο του. Η Μπάρ ήξερε πώς κάθε Παρασκευή τέτοια ώρα ο Έλληνας πήγαινε στα λειβάδια και παρακολουθούσε το σφράγισμα των καινούργιων ζώων με το μονόγραμμά του. Ήταν μια δουλειά που χτυπούσε στα νεύρα καθώς το πυρωμένο σίδερο τσουρούφλιζε το τομάρι του ζώου και η Ινδιάννα ήταν βέβαιη πώς δεν θα παίρνε μαζί του τη Μαρία. Οί δυό Ερυθρόδερμοι άφησαν τον Φέρτη ν' απομακρυνθή κι' ύστερα σύρθηκαν με την κοιλιά σαν φίδια στο χώμα. Είχαν δη από μακριά τη Μαρία που ξεγνοιαστή κατηφόριζε προς τα λειβάδια. Η κοπέλλα είχε θυη να κάνει τον συνηθισμένο περίπατό της. Έπιασαν το πέραςμα της άκροποταμιάς και περίμεναν. Όταν πλησίασε της ρίχτηκαν. Έβγαλε μια πνιχτή κραυγή. Μα δεν μπόρεσε να την επαναλάβη. Μια βαρεία παλάμη της έκλεισε το στόμα. Τα μάτια της γέμισαν φόβο. Πάλαιψε. Όμως οί δυό Ινδιάνοι την έσυραν πίσω από τους θάμνους. Την φίμωσαν και την φόρτωσαν στα μικρόσωμα αλόγα τους. Τα αλόγα με τους καβαλλάρηδες και την αιχμαλώτη μπήκαν στο φαράγγι και χάθηκαν καλπάζοντας προς τους Γκρίζους Βράχους όπου είχαν τη φωλιά τους οί Σαίουξ.

Η Μπάρ, το Κίτρινο Λουλούδι του Άρκανσας, δεν ήταν εκεί όταν έφτασαν. Έβαλαν σε μια καλύβα τη Μαρία και περίμεναν. Ύστερα από λίγο την πήραν από την καλύβα και την ώδηγησαν στη σκηνή της Μπάρ. Η Ερυθρόδερμη είχε γυρίσει. Οί δυό

γυναίκες στάθηκαν ή μια αντί-
κρυ στην άλλη. Με άπορία και
φόβο στα μάτια ή Μαρία πού
δέν μπορούσε νά καταλάβη για
ποιό λόγο την άρπαξαν από τό
ράντζ. Με βλέμμα γεμάτο μίσος
ή Μπάο. Ένα φίδι της δάγκωσε
την καρδιά. Τούτη ή Έλληνίδα
ήταν πολύ πιο όμορφη άπ' ό,τι
λογαρίαζε. Η ζήλεια ζεμάτισε
τό αίμα της. Χαμογέλασε. Τό
χαμόγελο ήσταζε φαρμάκι. Είχε
ωραία μάτια.

— Γιατί μέ φέρατε εδώ ; ρώ-
τησε ή Μαρία. Αφήστε με νά
γυρίσω πίσω στό ράντζ. Κάποιο
λάθος φυσικά θά έκαναν οι άν-
θρωποί σας. Έγώ είμαι καινούρ-
για στην κοιλάδα. Δέν είναι δε-
κα μέρες πού έφτασα εδώ από
τον τάπο μου πού είναι πολύ
μακρυνά...

Η Έρυθρόδερμη μπορεί νά κα-
τάλαβε, μπορεί και νά μην κατά-
λαβε τά λόγια της κοπέλλας.
Δέν μίλησε κι' άνασήκωσε τους
ώμους. Ήταν πολύ εύτυχισμένη
πού την έβλεπε μ' αυτό τό φοβι-
σμένο ύφος. Τό βλέμμα της γυά-
λιζε παράξενα. Έγινε μια μικρή
σιωπή.

— Τόν αγαπās ; ρώτησε ύ-
στερα από λίγο μέ τά σπασμέ-
να έγυλέζικά της.

— Ναι, άποκρίθηκε άπλά ή
Μαρία. Θα παντρευτούμε την Κυ-
ριακή.

— Κι' εκείνος σ' αγαπάει ;

— Νομίζω πως ναι...Μ' αγα-
πάει.

Η Μπάο έκανε ένα μορφασμό
γεμάτο λύσσα. Τώρα μόλις ή
Έλληνίδα νόμισε πως άρχισε νά
καταλαβαίνει. Η Ίνδιανα γύρι-
σε στους δυό Έρυθρόδερμους
πού στέκονταν πίσω από τή νέα.
Κάτι τους είπε άργά και χαμη-
λόφωνα σε μια γλώσσα πού ή
Μαρία δέν ήξερε. Εκείνοι άπο-
μακρύνθηκαν. Η Μπάο στύλωσ
πάλι τό φιδίσιο βλέμμα της στο
πρόσωπο της νέας.

— Νομίζεις πως θά εξακο-
λουθή νά σ' αγαπάη και νωοίε
μάτια; τή ρώτησε

Ο Κοσμάς φέρτης ήξερε νά
διαύνη τά ίχνη όπως ένας Ίν-
διανός. Όταν γύρισε τό από-
γευμα σπίτι και δέν βρήκε τη
Μαρία άνησύχησε. Κατηφόρισε

μέσα από τά λειβάρδια προς την
άκροποταμιά. Πισω από τους
θάμνους είδε σημάδια από άλογα
χωρίς πέτα α. Δέν χρειάστηκε
πολύ για νά καταλάβη. Μονάχα
οι Σαίουε είχαν άπετάλωτα άλο-
γα. Ακολούθησε προσεχτικά τά
ίχνη. Διαβάσε στό χώμα τά βή-
ματα της Μαρίας και των Ξυ-
πόλητων Ίνδιάνων. Είδε τά
σημάδια της πόλης κι' ύστερα
πάλι τ' άχνάρια των άλόγων.

Ένα χέρι χούφτιασε την καρδιά
του. Η Μπάο ! Τό Κίτρινο Λου-
λουδι του Άρκάνσας ήταν τό δί-
χως άλλο στη μέση. Σπειρούνησε
τό άλογο του και μπήκε καλπά-
ζοντας στό φάραγγι. Σκαρφά-
λωσε στα φιδωτά μονοπάτια των
Γκριζών Βροχών και άδιαφορών-
τας για τους γκρεμούς δεξιά και
άριστερά έφτασε στό ξέφωτο.

Από μακρυνά είδε καπνόν ν' ανε-
βαίνει στον ούρανό. Αναρρίγησε,
άλλά δέν χασομέρησε. Αδίστα-
χα κατευθύνθηκε προς τά εκεί.
Μπήκε στην πλαγιά μέ τους κά-
κτους, ακολουθήσε ένα καινούρ-
γιο μονοπάτι και ξαφνικά στά-
θηκε. Τά χέρια του χούφτιασαν
τίς λαβές των δυό πιστολιών
του. Έδώ ήταν ή φωτιά. Διπλα-
στη φωτιά δεμένη σ' ένα παλού-
κι μπηγμένο στη γή ήταν δεινέ-
νη ή Μαρία. Τό πρόσωπό της ή-
ταν χλωμό σαν τό πρόσωπο μιας
πεθαμένης. Κοντά της στέκονταν
πέντ' έξη Ίνδιάνοι και κύτταζαν.

Η Μπάο ήταν εκεί. Μόλις είχε
τραβήξει από τή φωτιά ένα πυ-
ρωμένο σίδερο. Κρατώντας τούτο
τό σίδερο πλησίασε προς τή Μα-
ρία. Θα την τυφλώνε ! Η Μαρία
έβγαλε μια πνιχτή κραυγή καθ-
ώς είδε τό χέρι της Μπάο πού
κρατούσε τό πυρωμένο σίδερο νά
πλησιάζη τό πρόσωπό της. Ο
φέρτης έσφίξε τά δόντια και
πυροβόλησε. Τό χέρι πού ζύγωνε
τή Μαρία τινάχτηκε προς τά πί-
σω και τό σίδερο έπεσε στό χώ-
μα. Με μάτια γεμάτα λύσσα τό
Κίτρινο Λουλουδι γύρισε και τον
είδε. Οι Έρυθρόδερμοι πού βρί-
σκονταν κοντά της άρχισαν νά
ξεφωνίζουν σαν άγριοχηνες. Με-
ρικές σαΐτες σφύριξαν γύρω από
τό κεφάλι του. Με τά δυό πιστο-
λια στό χέρι, γατζωμένος μέ τά
πόδια μονάχα πάνω στό άλογο
ώρμησε. Οι κάννες των δυό πι-
στολιών του έστειλαν μια βροχή

ἀπὸ καυτὰ μολύβια πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἰνδιάνων. Εἶδε τὴ Μπάσιν ἄρπαξεν μὲ τὸ ματωμένο χέρι τῆς τὸ πυρωμένο σίδερο ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ νὰ μουντάρη πάλι πρὸς τὸ μέρος τῆς Μαρίας. Χωρὶς νὰ διστάσῃ σημάδεψε καὶ πυροβόλησε. Ἡ Μπάσιν τινάχτηκε κερσυνοβολημένη πρὸς τὰ πίσω κι' ἔπεσε στὴ φωτιά θυάζοντας ἓνα ἄγριο οὐρλιαχτό. Οἱ ἄλλοι σκόρπισαν. Πήδησε ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ μὲ τὸ μαχαίρι του ἔκοψε τὰ σχοινιά πού κρατούσαν δεμένη τὴ Μάρια. Τὴν ἄρπαξε καὶ σάλταρε μαζί της στὴ σέλα. Τὰ σπειροῦνια χάθηκαν στὴν κοιλιά τοῦ ἀλόγου. Τὸ ἄλογο χλιμίντρισε καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ μονοπάτι πού ἔφερε στὸ φαράγγι...

Ὅταν ἔφτασαν στὴν κοιλιά, ἡ δύσι ἦταν γεμάτη πορτοκαλίες φλόγες.

— Ἐπρεπε νὰ σὲ εἶχα προειδοποιήσει, Μάρια, τῆς εἶπε.

Τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε.

— Θὰ μού πῆς μιὰ ἄλλη φράση τὴν ἱστορία, τὸν ἔκοψε. Σήμερα κι' αὔριο ἔχουμε ἓνα σωρὸ ρυλιές νὰ τελειώσουμε! Μὴ εχνᾶς πὼς μεθαῦριο εἶναι Κυριακή καὶ παντρευόμαστε...

— Ὅκέυ, ἀγάπη μου! συμφώρσε χαμογελώντας εὐτυχισμένος ὁ Φέρτης. Μὴ ξεχάσης νὰ στείλῃς καὶ μιὰ πρόσκλησι στὸν σερίφη τοῦ Ντότζ. Πρέπει νὰ τοῦ ἐξηγήσουμε τί ἔγινε...

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

στὴ ΤΑΒΕΡΝΑ

Βιάξέττε

Σόλωνος 21 — Γωνία Βουκουρεστίου.

Τηλέφωνον 28.632

Τὸ κέντρο πού ἔχει τὴν πιά εὐθυμὴ ὈΡΧΗΣΤΡΑ, τὴν καλλίτερη ΚΟΥΖΙΝΑ καὶ τὴν πλουσιώτερη ΚΑΒΑ μὲ τὰ ἐκλεκτότερα κρασιά.

Ὅλα αὐτὰ σᾶς ἐξασφαλίζουν νὰ περάσετε ἀξέχαστες ἀποκρηστικὲς βραδιές. Αἱ τρεῖς μεγάλοι αἴθουσαι τοῦ κέντρου θερμαίνονται.

(Δίδονται γεύματα ἐπὶ παραγγελία).

Αποκριάτικη διαφήμιση ταβέρνας στis 4 Μαρτίου 1943

Κρατώντας απ' το χαλινάρι τὸ ἄλογο τῆς Μάριον, τὴν πέρασε απ' τὸ ποτάμι...

ΣΤΙΣ ΟΧΘΕΣ ΤΟΥ ΚΑΣΟΓΚΟ

Ο ΤΖΟΝΥ ΒΕΓΚΟΣ, ὁ Ἕλληνας, γαμογέλας. Τὸ γαμόγελό του, μολονότι δὲν τὸ ἠθελε, εἶχε κάτι πικρὸ καὶ θλιμμένο. Ἄδειασε τὸ ποτήρι του καὶ τὸ ἔσπρωξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ μπάρμαν. Ἐκεῖνος τὸ πῆρε καὶ τὸ ξαναγέμισε.

— Εἶσαι ἀστείος, Ρούντυ! εἶπε ὁ Βέγκος. Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔχει πιά τελειώσει γιὰ μένα. Ἐχεις τίποτ' ἄλλο, περισσότερο ἐνδιαφέρον νὰ μᾶς πῆς; Ἐπειτα ὁ καθένας τὸ ξέρει. Ὅλα τὰ πράγματα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον ἔχουν μιὰ ἀρχὴ κι' ἓνα τέλος. Μονάχα μερικοὶ ἠλίθιοι ποιητὲς γράφουν πὼς ὁ ἔρωτας εἶναι αἰώνιος. Ἀλλὰ αὐτοὶ δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, γιατί εἶναι γνωστὸ πὼς ταξιδεύουν στὰ σύννεφα. Τὰ αἰσθήματα, Ρούντυ, πεθαίνουν ὅπως κι' οἱ ἄνθρωποι! Γεννιοῦνται, μεγαλώνουν φουντώνουν φτάνουν στὴν ἀκμὴ τους κι' ὕστερα ἀρχίζουν νὰ γεροῦν, ὅσο πού σβήνουν ..

Ὁ Ρούντυ Κοχίλχατ ἔρριξε ἓνα λόγκες στὸ ποτήρι του.

— Ὡστε δὲν ἐνδιαφέρεσαι πιά, Τζόνυ, γιὰ τὴν Μάριον ;

— Δὲν ἐνδιαφέρομαι Ρούντυ.

— Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἔπαψες νὰ τὴν ἀγαπάς..

— Φυσικά. Δέν τήν ἀγαπῶ πιά.

Ὁ Ρούντυ ἀνακάτεψε τὸ ποτό του, κουνώντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ ποτήρι.

— Εἶσαι βέβαιος ; ρώτησε χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ.

— Εἶμαι ! ἀπάντησε πεισματάρικα ὁ Ἕλληνας.

— Καὶ γι' αὐτὴν τί νομίζεις ;

— Δέν φαντάζομαι νὰ πολυσκοτίζεται γιὰ μενα ἢ Μάριον. Οὔτε βέβαια θὰ τὴν πιᾶσῃ μαύρη ἀπελπισία πού δέν πρόκειται πιά νὰ παντρευτοῦμε. Εἶναι νέα κι' ὁμορφὴ κοπέλλα. Δέν θὰ στεναχωρεθῇ καὶ πολὺ. Ἐχει βρῆ κι' ὅλας φίλο...

Τὸ πικρὸ χαμόγελο ἔσβησε ἀπ' τὰ χεῖλη του κι' ἓνα βαθὺ χαντάκι χάραξε τὸ μέτωπό του.

— Μονάχα πού ἐγὼ τὴν εἶχα κακομάθει. Δηλαδή, θέλω νὰ πῶ τὴν ἀγαπούσα εἰλικρινά. Εἶχα δοθῆ ὀλόκληρος, χωρὶς καμμιά ἐπιφύλαξι στὸν ἔρωτά της. Δύσκολα θὰ βρῆ παρόμοια σὰν τὴ δική μου ἀγάπη. Φυσικά, θὰ τὴν ἀγαπήσουν. Θ' ἀγαπήσῃ καὶ θ' ἀγαπηθῇ. Μὰ ὅταν κἀνῃ τὴ σύγκρισι θὰ νοιώσῃ μόνῃ της κάποιον κενό... Δέν ἀγαποῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὸ ἴδιο!

Ἀναστέναξε κι' ἔκανε μιὰ χειρονομία σὰν νὰ θελε νὰ διώξῃ τίς σκέψεις πού τὸν βασάνιζαν.

— Δὲ βαρυνέσαι ! Καλύτερα νὰ ποῦμε τίποτ' ἄλλο, Ρούντυ. Εἶναι εὐτύχημα πού δὲ βρίσκειται πιά στὸ Κοχιλχατβίλ. Ἐτσι θὰ πάψω νὰ τὴ βλέπω καὶ δὲ θὰ θυμάμαι... Ὡστόσο, δὲ βρίσκεις πὼς παρατράβηξε αὐτὴ ἢ συζητήσι ; Ὑπάρχουν ἐδῶ ἓνα σωρὸ ὁμορφες γυναῖκες. Θὰ τὴν ξεχάσω γρήγορα...

— Ὁ-κέϋ ! εἶπε ὁ Κόχιλχατ. Καλύτερα λοιπὸν ν' ἀδειάσουμε τὰ ποτήρια μας καὶ νὰ τοῦ δίνομε. Ὁ ἥλιος ἔπεσε καὶ χρειαζόμαστε δυὸ ὥρες μὲ τὸ τζίπ γιὰ νὰ φτάσουμε στὴν ὄχθη. Δέν ὑπάρχει λόγος νὰ μᾶς βρῆ ἢ νύχτα στὸ δρόμο.

Πλήρωσαν τὰ ποτά τους καὶ σηκώθηκαν.

— Ἐγὼ, ἂν ἦμουν στὴ θέσι σας, δὲ θὰ πῆγαίνα ἀπόψε στὸ Κανσόγκο ! εἶπε ὁ μπάρμαν καθὼς ἔδινε τὰ ρέστα στὸν Ἕλληνα. Ἡ ἀποψινὴ βραδυὰ δέν εἶναι καὶ τόσο κατάλληλη γιὰ κυνήγι κροκοδείλων...

— Γιατί ; ρώτησε ὁ Ἕλληνας.

— Οἱ Μπαγκάλλα ἔχουν ἀπόψε τὴ γιορτὴ τοῦ καινούργιου φεγγαριοῦ. Γιορτάζουν καὶ μεθοῦν μὲ κρασί χουρμαδιάς. Ὅταν μεθύσουν, ξαναθυμοῦνται μερικά

παλιὰ ἔθιμα τοῦ τόπου. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα εἶναι κι' ἡ ὄρεξι πού τοὺς ἀνοίγει γιὰ ἀνθρώπινο κρέας.

— Εἶσαι ἀνόητος, Μπίλ ! εἶπε γελώντας ὁ Ρούντυ. Εἴμαστε σκληρόπετσοι καὶ δέν ψηνόμαστε εὐκόλα ! Ἐπειτα, ὁ Τζόνυ ἔχει βγάλει εἰσιτήριο γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Δέν σκοπεύει νὰ γίνῃ μέλος τῶν Μπαγκάλλα !

— Ἐν τάξει, Ρούντυ ! ἀπάντησε ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους ὁ Μπίλ ὁ μπάρμαν. Ἄν ζοῦσε ὁμως ὁ παππούς σου δέν θὰ γελούσε καθόλου ὅταν ἀκούγε γιὸ τίς γιορτὲς τοῦ καινούργιου φεγγαριοῦ...

— Δέν ὑπάρχει λόγος νὰ στεναχωριέσαι, Μπίλ ! τὸν ἔκοψε ὁ Ἕλληνας. Ἐμεῖς θὰ πάμε γιὸ κροκοδείλους ἀπόψε. Ἄν συμβῇ λοιπὸν κάτι, ἐμεῖς θὰ γάσουμε τὸ κέφι μας. Αὔριο πού θὰ ξανάρθουμε, νὰ μᾶς σερβίρῃς ἀπ' αὐτὸ τὸ βρωμόσπιρτο πού πουλάς γιὰ τζίν, θὰ σοῦ ποῦμε τίς ἐντυπώσεις μας. Δρόμο, Ρούντυ !

Βυῆκαν ἀπ' τὸ μπάρ. Μπήκαν στὸ τζίπ καὶ ὁ Ρούντυ πάτησε τὸ γκάζι. Τὰ γραφεῖα καὶ τὰ ἐμπορικὰ ἔκλειναν αὐτὴ τὴν ὥρα. Οἱ δρόμοι ἦταν γεμάτοι κόσμο. Διέσχισαν τοὺς μεγάλους δρόμους καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἄφησαν πίσω τους τὴν Κοχιλχατβίλ. Τὸ αὐτοκίνητο ἄρχισε νὰ κατηφορίζῃ πρὸς τὸν Κανσόγκο, τὸν μεγάλο παραπόταμο τοῦ Κόγκο. Ὁ ὁρόμος ἦταν ἀνώμαλος καὶ γεμάτος λακκούβες. Τὸ ζιπ χοροπηδοῦσε καὶ ἄφινε πίσω του σύννεφα σκόνης...

*

Ὁ Ρούντυ Κόχιλχατ ὠδηγοῦσε μὲ σταθερὸ χέρι. Στὰ γονατά τους εἶχαν τίς ἐπαναληπτικὲς

καραμπινες τους. Ὁ Βέγκος ἦταν ἀμίλητος. Τὴν μισοῦσε θανάσιμα τὴ Μάριον. Οἱ παλιές τρυμισες τὸν βασανίζαν. Δὲν ἤθελε πιά ν' ἀκούη τίποτα γι' αὐτήν. Οὔτε τὸν ἐνδιέφεραν τὰ νέα της. Γιατί ὅμως ὀλοένα ξανάρχονταν στὸ νοῦ του τὸ γλυκὸ πρόσωπό της καὶ τὸ γοητευτικὸ χαμόγελό της; Μιὰ ἀγάπη, βέβαια, πού εἶχε κρατήσῃ σχεδὸν τρία χρόνια, δὲν ξεχνιέται καὶ τόσο εὐκόλα. Ἀλλὰ αὐτὸς ἔπρεπε νὰ ξεχάσῃ. Πρὶν ἓνα μῆνα ἦταν πολὺ εὐτυχισμένος. Ἡ ἀγάπη τους εἶχε ἀρχίσει στὸ Κοχιλχατβίλ. Στὸ Βελγικὸ Κόγκο δὲν ὑπάρχει πιὸ ὁμορφὴ πόλι ἀπ' τὴ Κοχιλχατβίλ. Εἶναι γεμάτη κήπους καὶ διώροφα κουκλίστικα σπιτάκια, μὲ μεγάλους, ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους. Σὲ καμμιά ἄλλη πόλι τοῦ Κόγκο δὲν ὑπάρχουν τόσο μεγάλοι καὶ ὠραῖοι κήποι. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀποικοὶ τῆς ἔδωκαν ἀπὸ παλιά τὸ ὄνομα Μαργαριτάρι τοῦ Ἰσημερινοῦ.

Κοχιλχατβίλ σημαίνει πόλι τοῦ Κόχιλχατ. Ὁ Κόχιλχατ ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γενναίους Βέλγους ἀξιωματικούς πού συνώδεσαν τὸν Στάνλεϋ στοὺς Καταροάχτες — τὸν σημερινὸ Στάνλεϋ Φῶλλς — καὶ πολέμησε μαζί του σκληρὰ τοὺς ἀτίθασους Μπαγκάλλα. Ὑστερα ἀπ' τὴν ὑποταγὴν, ἐγκαταστάθηκε μὲ τοὺς πρώτους ἀποίκους σ' αὐτὸ τὸ μέρος, κι' ἡ πολεμικὴ πού χτίστηκε πῆρε τ' ὄνομά του. Ὁ Ρούντυ Κοχιλχατ ἦταν διζέγγυος τοῦ παλίου αὐτοῦ ἀξιωματικοῦ. Ὁ Ρούντυ κι' ὁ Τζόνυ Βέγκος εἶχαν γίνῃ στενοὶ φίλοι ἀπὸ τὶς πρώτες μέρες πού ὁ Ἕλληνας εἶχε φτάσει στὸ Βελγικὸ Κόγκο ν' ἀναλάβῃ τὶς φυτεῖες καουτσούκ τοῦ θεῖου του, ἀδελφοῦ τῆς μητέρας του, πού πέθανε ἄκληρος.

Ὁ Κόχιλχατ ἀγαποῦσε τὸ κυνήγι. Ὁ Τζόνυ ἦταν σπουδαῖος κυνηγός. Οἱ κοινοὶ κίνδυνοι πού πέρασαν στὴ ζούγκλα κυνηγώντας λιοντάρια καὶ πάνθηρες, τοὺς ἔδωσαν πιὸ στενά κι' ἀπὸ τότε ἦταν ἀχώριστοι. Σ' ἓνα τέτοιο κυνήγι εἶχαν πάρει μαζί τους καὶ τὴν Μάριον. Θυμόταν τὴ σκηνὴ πού κρατώντας ἀπ' τὸ χαλινάρι τὸ ἄλογο τῆς Μάριον, τὴν πέρασε ἀπ' τὸ ἐπικίνδυνον ποτάμι. Ἐκείνη δὲν ἔδειξε τὸν παραμικρὸ φόβο. Ἡ Μάριον ἦταν μιὰ τολμηρὴ κοπέλλα, μὲ πλούσια, κατα-

μαυρα μαλλιά καὶ καταγάλανα μάτια.

Αὐτὰ τὰ μάτια ἀγάπησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού τ' ἀντίκρουσε ὁ Ἕλληνας. Ἦταν σὰ νὰ μὴν εἶχε ξαναδῆ ποτὲ ἄλλοτε γυναίκα στὴ ζωὴ του.

— Δὲν τὸ περίμενα πὼς μποροῦσες νὰ ἐρωτευθῆς μιὰ κοπέλλα τόσο κεραυνοβόλα! τοῦ εἶπε γελώντας ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες ὁ Ρούντυ. Ἄν τὸ ἤξερα πὼς θὰ τὴν πάθαινες, δὲν θὰ τὴν καλοῦσα στὴν παρέα μας. Δὲ λέω. Εἶναι ὁμορφὸ κι' ἔξυπνο κορίτσι ἡ Μάριον. Μὰ κανεὶς δὲν ξέρει ἀπὸ πού κρατᾷ ἡ σκούφια της. Λέει πὼς εἶναι Ἑγγλέζα. Ἀποφεύγει ὅμως νὰ μιλάῃ γιὰ τὴν περασμένη ζωὴ της. Πρόσεξέ τὴν ὅταν φέρῃ τὴν κουβέντα σὲ κάτι τέτοιο. Θὰ τὴν δῆς νὰ κατσουφιάζῃ καὶ νὰ χάνῃ τὸ κέφι της μονομιᾶς. Κανεὶς δὲν ξέρει τίποτα τὸ θετικὸ γι' αὐτὴ τὴ γυναίκα. Τὸ μόνο πού ξέρουμε εἶναι ὅτι ἦρθε ἐδῶ ἀπ' τὴν Ἀγγλία, ὅπως λέει, ἐντελῶς μόνη καὶ περνοῦσε πολὺ φτωχικὰ, ὅσο πού κατάφερε νὰ βρῇ αὐτὴ τὴ θέσι τῆς δακτυλογράφου πού ἔχει καὶ σήμερα στὴν Ἐταιρία Παραποταμίων Συγκοινωνιῶν. Γιατί τάχα ἦρθε κι' ἐγκαταστάθηκε μόνη της σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ἐνῶ θὰ μπορούσε ἀξιόλογα νὰ πάῃ κάπου ἄλλου ἢ, στὸ κάτω-κάτω, νὰ μείνῃ στὴν πατρίδα της;

— Δὲ μ' ἐνδιαφέρουν τὰ περασμένα, οὔτε μ' ἀρέσει νὰ λύνω αἰνίγματα. Ρούντυ! ἀπάντησε ὁ Τζόνυ Βέγκος. Τὴν ἀγαπῶ ὅπως εἶναι...

Τὴν ἀγάπησε φλογερὰ καὶ παράφορα. Μὰ κι' ἐκείνη δὲ πῆγαινε πίσω. Ἐνας μεγάλος ἔρωτας φούντωσε ἀνάμεσα στοὺς δυὸ νέους κι' ὅλοι στὸ Κοχιλχατβίλ περίμεναν σύντομα τοὺς γάμους τους. Ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ γάμοι ὅλο καὶ ἀναβάλλονταν. Ἡ Μάριον εὗρισκε πάντα κάποια ἀφορμὴ.

— Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένος ἔτσι, ἀγάπη μου; ρωτοῦσε τὸν Ἕλληνα.

— Ναί, Μάριον. Μὰ δὲν μπορούμε νὰ ζοῦμε ἐπ' ἀπειρον ἔτσι. Θέλω νὰ γίνῃς ἐπίσημη γυναίκα μου.

— Ἐν τάξει. Τζόνυ. Θὰ παντρευτοῦμε.

— Πότε; ρωτοῦσε ἀνυπόμονα αὐτός.

— Ὑπομόνεψε λίγο ἀκόμα...
Μιὰ κάποια ὑπόψια πὼς ἡ Μάριον ἀγαποῦσε κάποιον ἄλλον, τρύπωσε στὴν καρδιά του. Μιὰ μέρα τῆς τὸ εἶπε. Ἡ Μάριον τίναξε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι καὶ τὰ πλούσια, καστανά μαλλιά της κυμάτισαν στοὺς ὑπέροχους ὤμους της. Τὰ μαύρα μάτια της στένεψαν κι' ἀνάμεσα ἀπ' τὶς μακρὺς βλεφαρίδες της πέρασε ἕνα θολὸ σύννεφο. Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως τὸ πρόσωπό της πῆρε πάλι ἐκείνη τὴ θλιμμένη ἐκφρασι, πού τόσο γοήτευε τοὺς ἄντρες πρὸς τὴν πλησίαζαν.

— Λυπάμαι, Τζόνι πού δὲι μου ἔχεις ἐμπιστοσύνη! εἶπε.

Ἐκεῖνος εἶχε μετανοιώσει κι' ὄλας. Τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε...

— Νὰ μὲ συγχωρῆς, Μάριον! εἶπε. Μὰ σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ... Καλὰ ἀγάπη μου. Θὰ παντρευτοῦμε ὅποτε θέλεις ἐσύ...

Πέρασαν κι' ἄλλες εὐτυχισμένες μέρες. Πρὶν ἕνα μῆνα ὅμως ἦρθε ἐντελῶς ἀναπάντεχα ἡ καταστροφή. Ὁ Τζόνι ἀνακάλυψε πὼς ἡ Μάριον εἶχε φίλο. Πηγαίνοντας ἕνα βράδυ ἀπροειδοποίητα σπῆτι της, τὸν εἶδε. Τοὺς εἶδε ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο νὰ φιλιούνται καὶ ν' ἀγκαλιάζονται. Ἐνοιωσε ἕνα σφάχτη στὴν καρδιά καὶ τὰ γόνατά του λυγίσανε. Ὅλο τὸ αἷμα μαζεύτηκε μονομιάς στὸ κεφάλι του. Ἄν εἶχε πιστόλι, θὰ τοὺς σκότωνε καὶ τοὺς δύο. Ἦταν ἔξαλλος ἀπ' τὸν πόνο. Σκέφτηκε νὰ φύγῃ. Μὰ ὄχι, ἔπρεπε νὰ τὸν δῆ ὅτι τὴν εἶδε. Προχώρησε πρὸς τὴν ἐξώπορτα, μπῆκε μέσα στὸ σπῆτι κι' ἔφτασε στὴν κάμαρά της. Ἄνοιξε ἀπότομα τὴν πόρτα καὶ στάθηκε στὸ κατώφλι. Στὴ ματιά του ζωγραφίζοταν ὅλη ἡ βαθειὰ περιφρόνησι πού ἐνοιώθε γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Τὸν εἶδε κι' ἐκείνη. Ἄφησε τὸν ἄνθρωπο πού εἶχε ἀγκαλιάσει κι' ἔτρεξε κοντὰ του. Ὁ Ἕλληνας, ὅμως, γύρισε τὴ ράχι καὶ κατέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες.

— Τζόνι! ἄκουσε τὴ φωνή της πίσω του. Τζόνι!

Μὰ δὲ γύρισε. Μπῆκε στὰ σκοτεινὰ στενοσόκακα καὶ χάθηκε. Πρὶν καλὰ-καλὰ ξεμερώσῃ ἔφυγε ἀπ' τὴν πόλι. Πῆγε στὸν Μπάντερ, ἕναν φίλο του κτηνοτρόφο, πού ἔμενε τρεῖς ὥρες ἔξω ἀπ' τὸ Κοχιλχατβίλ. Ἐκεῖ ἔμεινε εἴκοσι

μέρες. Κι' ὅταν βεβαιώθηκε πὼς ἡ πληγὴ εἶχε κλείσει, ξαναγύρισε. Εἶδε τὸν Ρούντυ καὶ τοῦ εἶπε τὰ καθέκαστα.

— Θὰ φύγω γιὰ τὴν Ἑλλάδα, κατέληξε. Τὸ κάθε τί μου τὴν θυμίζει ἐδῶ, καὶ θέλω νὰ ξεχάσω...

— Κι' ἐκείνη ἔφυγε ἀπ' τὸ Κοχιλχατβίλ, εἶπε ὁ Ρούντυ. Πῆρε ἄδεια ἀπ' τὴν ἐταιρία κι' ἔφυγε.

*

Ὅλα τοῦτα ξαναῆρθαν στὸ νοῦ τοῦ Τζόνι Βέγκου καθὼς τὸ αὐτοκίνητο κατηφόριζε πρὸς τὴν ἀεροποταμιά. Τοῦτο ἦταν τὸ τελευταῖο κυνήγι πού πῆγαιναν παρῆα μὲ τὸν Ρούντυ. Σὲ δυὸ μέρες θὰ ἔφυγε γιὰ τὴν Εὐρώπη. Εἶχε βγάλει κι' ὄλας τὸ εἰσιτήριο κι' εἶχε κλείσει μιὰ θέσι σ' ἕνα ἀεροπλάνο τῆς Αἴρ Φράνς. Θὰ ξαναγύριζε στὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ ξεχνούσε...

— Τί σκέπτεσαι; ρώτησε ὁ Ρούντυ.

— Τίποτα! ἀπάντησε ὁ Ἕλληνας.

— Ἐγὼ ἀρχίζω νὰ σκέφτωμαι τὰ λόγια τοῦ Μπίλ, τοῦ μπάρμαν. Ἄν οἱ Μπαγκάλλα ξαναθυμηθοῦν πὼς οἱ πρόγονοί τους ἔβρισκαν νόστιμο τὸ ἀνθρώπινο κρέας, δὲν θὰ περάσουμε καὶ τόσο ευχάριστα τὴ βραδυὰ μας...

Ὁ Τζόνι χαμογέλασε.

— Δὲ σὲ ἤξερα γιὰ δειλό, Ρούντυ! εἶπε.

Τὸ σκοτάδι εἶχε πέσει. Μιὰ λιγνὴ φέτα πεπονιοῦ, τὸ φεγγάρι, ταξίδευε στὸν οὐρανό. Στ' ἀριστερὰ τους ὑψωνόταν ἕνα σκοτεινὸ τεῖχος ἀπ' τὰ αἰωνόβια δέντρα τῆς ζούγκλας. Τ' ἀγρίμια εἶχαν ξυπνήσει σ' ἀναζήτησι τροφῆς. Στ' αὐτιά τους ἔφθαναν τὰ ἀγρία οὐρλιάσματά τους. Τὸ ποτάμι δὲν ἦταν μακρὺ. Σὲ μιὰ στροφή τοῦ δρόμου εἶδαν τὴν ὄχθη. Ἀναμμένα δαδια χοροπηδοῦσαν στὸ σκοτάδι. Ἄκουσαν τὰ τὰμ-τὰμ καὶ τὰ μονότονα τραγούδια τῶν μαύρων.

— Οἱ Μπαγκάλλα! εἶπε ὁ Ρούντυ. Ἀπόψε μὰς χάλασαν τὸ κυνήγι. Οἱ κροκόδειλοι δὲν ἀγαποῦν τὰ φανάρια. Θάχουν κουρνιαξοῦν στὴν ἀπέναντη ὄχθη.

— Κάνε ἀριστερὰ, εἶπε ὁ Τζόνι. Ξέρω ἕνα ἄλλο, θαυμάσιο στέκι. Εἶναι μακρὺ ἀπ' τοὺς Μπαγκάλλα, καὶ οἱ κροκόδειλοι θὰ ἔχουν μαζευτὴ σίγουρα ἐκεῖ...

Ὁ Ρούντυ συμφώνησε χωρὶς νὰ

μιλήση. Τὸ βολάν πήρε μιὰ στροφή στὰ χέρια του καὶ τὸ τζίπ μπήκε σ' ἓναν ἄλλο δρόμο. Τὰ τὰμ-τὰμ καὶ τὰ τραγούδια ἔσβηναν πίσω τους. Ὑστερα ἔπαψαν ν' ἀκούγονται ἐντελῶς.

— Ἐδῶ! εἶπε ὁ Τζόνυ. Θ' ἀράξουμε ἐδῶ τὸ τζίπ καὶ θὰ πάμε μὲ τὰ πόδια στὴν ὄχθη. Ὁ θόρυβος τοῦ αὐτοκινήτου μπορεῖ νὰ ξυπνήσῃ τοὺς κροκόδειλους.

Ὁ Ρούντυ φρενάρισε. Πήδησαν ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ μὲ τὶς καρραμπίνες στὸ χέρι γλύστρησαν πίσω ἀπ' τὶς καλαμιέ. Τὸ ποτάμι ἦταν μπροστά τους. Προχώρησαν ἀμίλητοι, προσπαθώντας νὰ μὴ κάνουν θόρυβο. Ξαφνικά, κι' οἱ δύο ἔμειναν ἀσάλευτοι. Ἀκουσαν κάπου ἐκεῖ χαμηλόφωνες κουβέντες. Στύλωσαν τ' αὐτί. Δυὸ ἄνθρωποι μιλοῦσαν. Δὲν καταλάβαιναν τὶς λέξεις, ξεχώριζαν ὅμως μιὰ γυναικεία καὶ μιὰ ἀντρικὴ φωνή.

— Ἡ Μάριον! εἶπε τρεμοντάς ἀπὸ συγκίνησι ὁ Τζόνυ. Δὲ γελιέμαι. Αὐτὴ εἶναι ἡ φωνή της.

— Ὅχι τρέλλες! μουρμούρισε ὁ Ρούντυ, καθὼς τὸν εἶδε νὰ σφίγγῃ τὴν καρραμπίνα του.

Γλύστρησαν πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο ἀνθρώπων ποὺ μιλοῦσαν. Ὁ Ἕλληνας δὲν εἶχε γελαστῆ. Ἦταν ἐκεῖ ἡ Μάριον καὶ δίπλα της, ὀρθός, ὁ ἄντρας, ποὺ πρὶν ἓνα μῆνα τὴν ἀγκάλιαζε καὶ τὴν φιλοῦσε μέσα στὸ σπίτι της. Τί ἦρθε τάχα νὰ κἀνῃ ἐδῶ μὲ τὸν ἐραστή της;

— Μιὰ πιρόγα τοὺς περιμένει, ψιθύρισε ὁ Ρούντυ, σκύβοντας στ' αὐτί του καὶ δείχνοντας ἓνα σημεῖο τῆς ὄχθης. Θὰ περάσουν σίγουρα ἀπέναντι.

— Δὲ θὰ φύγουν μαζί. Χαιρετιοῦνται, εἶπε μὲ σφιχτὰ δόντια ὁ Ἕλληνας. Τὴν ἀγκαλιάζει πάλι. Φιλιοῦνται...

Τὸ δάχτυλό του πέρασε στὴ σκανδάλη τῆς καρραμπίνης του. Ἐλεγε πὼς δὲν τὴν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ ἦταν τρελλός ἀπὸ ζήλεια. Ὁ Ρούντυ ἀπλώσε τὸ χέρι καὶ τὸν συνεκράτησε.

— Εἶσαι ἀνόητος, Τζόνυ!

Τώρα ποὺ ἦταν νὰ χωρῖσουν μιλοῦσαν μεγαλόφωνα.

— Ὁ Θεὸς νάναι πάντα μαζί σου, ἀδελφέ μου, εἶπε ἡ Μάριον. Ἐλπίζω τὰ χρήματα ποὺ σοῦ ἔδωκα νὰ ἐπαρκέσουν ὡς τὸ Σουδάν. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ μπορέσης νὰ φτάσης στὴν Εὐρώπη. Καὶ προσοχή. Ἐνας δραπέτης εἶναι πάντα ἓνας ἐπικίνδυνος ἄνθρω-

πος. Ἄν σὲ ἀναγνωρῖσουν, θὰ σὲ σκοτώσουν χωρὶς νὰ σὲ λυπηθοῦν. Κι' ἂν δὲ σὲ σκοτώσουν, θὰ θὰ ξαναφέρουν πίσω στὴν Γουϊνέα. Ἀπ' αὐτὰ τὰ κάτεργα δὲ θὰ μπορέσης νὰ δραπετεύσης δεύτερη φορά γιὰ ν' ἀποδείξης τὴν ἀθωότητά σου...

— Σ' εὐχαριστῶ, Μάριον γιὰ ὅλα ὅσα ἔκανες γιὰ μένα. Θὰ συγκεντρώσω τὰ στοιχεῖα ποὺ μοῦ χρειάζονται κι' ὕστερα θὰ παρουσιαστῶ μόνος μου στὶς Ἀρχές, γιὰ ν' ἀποδείξω πὼς οἱ δικαστὲς μὲ κατεδίκαναν ἀδίκως γιὰ ἓνα φόνο γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν εἶχα ἰδέα. Λυπούμαι μονάχα, ποὺ ἡ παρουσία μου σοῦ ἔκανε τόσο κακό. Ἐχάσες τὸν ἄνθρωπο ποὺ λάτρευες καὶ σ' ἀγαποῦσε...

— Ὁ Τζόνυ, ὕστερα ἀπὸ σένα, ἀδελφέ μου, ἦταν ὅ,τι πολυτιμότερο ὑπῆρχε γιὰ μένα στὸν κόσμο. Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ τοῦ μιλήσω. Δὲ θὰ μὲ πίστευε. Ὅταν ἔχη κανεὶς ἓναν ἀδελφὸ κατάδικο στὴν κόλασι τῆς Γουϊνέας, εἶναι δύσκολο ν' ἀποδείξη στὸν ἄλλον ὅτι ὁ ἀδελφός αὐτός εἶναι ἀθώος... Στὸ καλό, Πιέρ...

Ὁ Ἕλληνας ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ φτεροκοπάῃ χαρούμενα. Τὸ χέρι του καθὼς ἀπλώσε κι' ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ Ρούντυ, ἔτρεμε ἑλαφρά.

— Ἀκουσες, Ρούντυ;

— Ναί, Τζόνυ!

— Δὲν ὄνειρεύομαι;

— Φυσικά. Δὲν ὄνειρεύεσαι.

Τί κάθεσαι, λοιπόν, τώρα καὶ δὲν τρέχεις νὰ τὴν ἀγκαλιάσης, νὰ τῆς ζητήσης συγγνώμη γιὰ τὴν κουταμάρα ποὺ ἔκανες νὰ περάσης τὸν ἀδελφὸ της γιὰ ἐραστή;...

Ὁ Τζόνυ Βέγκος δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ πῆ καὶ δεύτερη φορά. Τινάχτηκε ὀρθός κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τῆς κοπέλλας. Τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν ἀγκάλιασε πρὶν ἀκόμη ἐκεῖνη συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί.

— Μάριον, ἀγάπη μου! εἶπε πνιχτά.

— Τζόνυ! ψιθύρισε μὲ λαχτάρα κι' ἄφησε τὸ κεφάλι της ν' ἀκουμπήσῃ στὸν ὤμο του. Τζόνυ, λατρεία μου...

Το εισιτήριο για την Εύρωπη με το αεροπλάνο της Αϊρ Φράνς ακυρώθηκε. Ο Τζόνου Βέγκος δεν έφυγε απ' το Κοχιλγατβίλ. Οι γάμοι με την Μάριον έγιναν ύστερα από έξη μήνες. Κουμπάρος ήταν ο Ρούντυ. Στους γάμους ήταν παρών κι' ο Πιέρ Γκαρόν, ο αδελφός της Μάριον που είχε αποδείξει ότι ήταν άθώος και είχε κατηγορηθῆ για ένα έγκλημα που είχε διαπράξει άλλος...

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

ΚΑΠΙΤΟΛ

ΑΓ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ — ΑΧΑΡΝΩΝ

Από ΣΗΜΕΡΟΝ έκλεκτόν και πρωτότυπον πρόγραμμα με την ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΖΑΖ

ΓΙΑΝΝΗ ΣΠΑΡΤΑΚΟΥ

Συμμετοχή των ΣΟΛΙΣΤ της ΤΖΑΖ:
 Trompette: Σ. ΡΟΥΧΩΤΑΣ
 Trombon: Α. ΣΙΔΕΡΑΣ
 Clarino: Γ. ΣΑΡΑΗΣ
 Brass: Α. ΑΘΗΝΑΙΟΣ
 Kithare: Γ. ΚΑΡΔΑΜΗΣ
 C. Basso: Α. ΤΡΥΦΩΝΙΔΗΣ
 Γραφονίστα ΤΖΑΖ: ΡΟΥΧΩΤΑΣ — ΣΙΔΕΡΑΣ — ΚΑΡΔΑΜΗΣ

Γραφείο: η αγαπημένη των Αθηναίων

ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

Ώρα έναρξεως 7.45' ακριβώς

Μουσική Τζαζ με την Ρένα Βλαχοπούλου
 στα 22 Φεβρουαρίου 1944

Πρεμιέρα μουσικής κωμωδίας στο θέατρο Απόλλων στις 13 Μαρτίου 1943

Ο Έλληνας ώρμησε προς την πόρτα που έφερνε στο άσανσέρ...

ΕΝΑ ΤΑΓΚΑΝΤΕ ΑΠ' ΤΟ ΣΟΥΔΑΝ...

ΧΑΛΛΟ, Νίκ!
— Χαλλό, Τζέφ!...
Πέρασαν ο ένας δίπλα στον άλλο χωρίς να κοντοσταθούν. Οί φύλακες ήταν αυστηροί και άνοιχτομάτες. Έπρεπε να προσέχουν αν ήθελαν να πετύχουν το σχέδιό τους... Το σχέδιό τους ήταν ν' αποδράσουν απ' αυτές τις καταραμένες φυλακές, να βγούν έξω στον ελεύθερο αέρα, ν' αναπνεύσουν, να φύγουν το βάρος που τους πλάκωνε την καρδιά. Εκείνη η χαρακτηριστική μυρουδιά του πικραμύγδαλου που έβγαίνε κάθε τόσο από τους εξαεριστήρες του θαλάμου αερίων, ύστερα από κάθε εκτέλεση, τους θύμιζε πως οι μέρες τους ήταν μετρημένες και αν ήθελαν να ζήσουν, έπρεπε να βιαστούν.

Τους είχαν εξετάσει πριν από λίγο οι ψυχίατροι για να είναι ή εκτέλεσι τους εν τάξει με το νόμο. Ότι πέθαναν «έχοντας σώας τας φρένας». Οί ψυχίατροι θα έκαναν τώρα την σύντομη εκθεσί τους και ύστερα από μια-δυο μέρες, ένα απόγευμα στις τέσσερις, θα έρχονταν να τους πάρουν... Πριν τους πάρουν, έπρεπε να γίνουν όλα τα τυπικά.

— Έδω, Νίκ...

Βάδιζε αφηρημένος ανάμεσα στους φύλακες και είχε προσπεράσει το ατομικό κελλί του. Ένα κλουβί με σιδερένια κάγκελλα, στην αριστερή πλευρά του διαδρόμου. Κάποιος τράβηξε ένα μοχλό, άκουστηκε ένας θόρυβος σιδερικών και η πόρτα άνοιξε.

— Πέρασε μέσα, Νίκ...

Μπήκε μηχανικά και η άμπάρα ξανάπεσε βαρεία. Άκούστηκε τὸ κλίκ-κλάκ τοῦ κλειδιού και οἱ φύλακες ἀπομακρύνθηκαν. Κάθισε στήν κώκη τοῦ σκληροῦ σιδερένιου κρεβατιοῦ και ἔφερε τὰ χέρια στό πρόσωπο. Ὁ φόβος τοῦ θανάτου πού τόν περιμένε εἶχε γεμίσει τὸ αἷμα του. Τὸ μαῦρο σύννεφο τῆς αἰώνιας νύχτας μέ μιὰ ἀδιόρατη χαραμάδα ἐλπίδας πλανιόταν μέσα στό στενόχωρο κελλί μέ τούς σιδερένιους τοίχους και σκέπαζε τὰ πράγματα και τήν ψυχή του. Θά τὰ κατάφερνε ν' ἀποδράση ;

Τὸ σχέδιο ἦταν τοῦ Τζέφ... Εἶχαν γνωριστῆ πρὶν τούς φέρουν σέ τούτη τῆ φυλακή, ὅταν ἀκόμα ἦταν ὑπόδικοι. Ὁ Τζέφ Κράμσεν ἦταν ἕνας κοντόχοντρος τύπος μέ μικρά πονηρὰ μάτια, δράστης ἐνόπλου ληστείας Τραπεζῆς. Ἦταν τρεῖς στή «δουλειά». Ἐμεινε, ὅμως, μονάχα αὐτός ζωντανός. Τούς ἄλλους τούς θέρισαν τὰ αὐτόματα τῶν ἀστυνομικῶν. Ἐμεινε μόνος αὐτός ζωντανός και ξέφυγε μαζί μέ τῆ βαλίτσα ὅπου ὑπῆρχαν τὰ κλεμμένα χρήματα. Ὁχτακόσκιες χιλιάδες δολλάρια. Τὰ ἔκρυψε σέ ἀσφαλές μέρες και ὅταν μετὰ εἴκοσι μέρες τόν πιάσανε, δέν τοῦ πήρανε λέξι. Ἀρνήθηκε ν' ἀποκαλύψη τὸ μέρος πού τὰ εἶχε κρύψει. Οὔτε στή δίκη μίλησε.

— Ἐγὼ δέν τὸ ἔχω σκοπὸ νὰ πεθάνω στή φυλακή, Νίκ, εἶπε στόν Ἑλληνα. Οὔτε μ' ἀρέσει ἡ μυρουδιά τοῦ ὑδροκυάνιου, ἀπ' τὴν Καλιφόρνια. Ὅπου κι' ἂν πάω, θά πάρω ἕνα ψεύτικο ὄνομα και θά ζήσω σάν μαχαραγιάς. Ὁ θησαυρός μου μέ περιμένει.

— Κι' ἐγὼ θάθελα νὰ τὸ σκάσω, Τζέφ, ἀναστέναξε ὁ Νίκος Βουργᾶς. Ἀλλά γιὰ ἐντελῶς διαφορετικὸ λόγο. Θέλω νὰ σκοτώσω κάποιον. Ἄν τόν σκοτώσω, θά γίνω ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος στόν κόσμο.

— Κι' ἄλλον νὰ σκοτώσης, Νίκ ;

— Εἶμαι ἀθῶος. Δέν ἔχω πειράξει οὔτε μυρμηγκι ὡς τώρα. Ἄδικα μέ κατηγορήσαν. Ἀλλά πρέπει νὰ γίνω φονιάς...

— Τότε μαζί, Νίκ... Νὰ τὸ στρίψουμε μαζί.

Ἄκου τὸ σχέδιό μου...

— Δέν τὸ βλέπω και τόσο εὐκολο, Τζέφ, εἶπε ὁ Βουργᾶς.

— Τίποτα δέν εἶναι εὐκολο, Νίκ. Ὅμως ἡ θέλψη τοῦ ἀνθρώπου καταφέρνει τὰ ἀκατόρθωτα...

*

Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ πῆγαν νὰ τόν συλλάβουν, ὁ Νίκος Βουργᾶς ξαφνιασθήκε. Τὸ πέρασε γι' ἀστεῖο στήν ἀρχή.

— Σᾶς τῆ σκάσανε, λεβέντες, τούς εἶπε. Κάποιον ἄλλον θά γυρεῦετε και ἤλθατε σ' ἐμένα. Ἐγὼ εἶμαι πιό καθαρὸς ἀπ' τὸ κρύσταλλο...

— Ἐλα! Ἄφησε τίς σαχλαμάρες, Βουργᾶ! τοῦ εἶπε ὁ ἐπικεφαλῆς ἀρχιφύλακας. Ντύσου γιατί εἶμαστε βιαστικοί. Στὸ Τμήμα μπορείς νὰ κάνης τὰ παράπονά σου.

— Μὰ γιατί μέ πιάνετε, παιδιά ;

— Φόνος...

Ἐγίνε κίτρινος σάν τὸ λεμόνι.

— Ἐγὼ ;

— Ναι, ἐσύ. Ἐλα, λοιπόν... Μὴ μᾶς χασομερᾶς!

Γύρισε και κύτταξε τῆ γυναίκα του. Ἡ Ἰσαμπέλλα τόν κύτταξε κι' ἐκείνη λοξά. Αὐτὸ τόν ἔκανε περισσότερο ἀνήσυχο ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν ἀστυνομικῶν.

— Πότε ἐγίνε αὐτό ;

— Χτές τῆ νύχτα.

— Ποιὸν σκότωσα ;

— Τὸν γέρο Σᾶμ Κλάριτον... Σταμάτα, λοιπόν, νὰ παριστάνης τὸν ψόφιο κοριό!

Ὁ Βουργᾶς ζαλίστηκε. Ὁ Σάμ Κλάριτον ἦταν ἕνας ἐβδομηντάρης πού εἶχε τὸ μαγαζί του, «ἀντικετερί», μερικές γωνίες πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι του. Σ' αὐτὸν εἶχε πουλήσει τὸ μεσημέρι τῆς προηγούμενης μέρας ἕνα ταγκαντέ, ἕνα μικρὸ ἀγαματάκι σκαλισμένο σ' ἐλεφαντόδοντο, πού εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ Σουδάν. Αὐτὸ τὸ ταγκαντέ ἦταν τότεμ γιὰ τοὺς Μοσσί καὶ ὅταν γύρισε στὴν Καλιφόρνια ἀπ' τὸ μεγάλο ταξίδι πού εἶχε κάνει στὴν Ἀφρική, τὸ ἔφερε μαζί του, ἀνάμεσα σ' ἕνα σωρὸ ἄλλα μικροαντικείμενα πρωτόγονης τέχνης...

— Πότε εἶδες γιὰ τελευταία φορὰ τὸν Σάμ Κλάριτον ;

— Χτὲς τὸ μεσημέρι.

— Μάλωσες μαζί του ;

— Λογοφέραμε. Τοῦ πούλησα ἕνα μικρὸ ταγκαντέ, πού παρίστανε ἕναν ἅγιο τῶν μαύρων, προστάτη τῆς φυλῆς τῶν Μοσσί. Ἦθελε νὰ τὸ ἀγοράσει γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί. Τὸν ἔβρισα καὶ μ' ἔβρισε. Ὑστερα, ὅμως, καταλήξαμε σὲ συμφωνία καὶ χωρίσαμε σὰν φίλοι... Ἐφυγα...

— Καὶ ξαναγύρισες τὰ μεσάνυχτα καὶ τὸν καθάρισες. Ἔτσι ;

— Ψέματα! Ἐγὼ δὲν βγῆκα ἀπὸ χτὲς τὸ μεσημέρι ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι μου. Μάρτυρας ἡ γυναίκα μου...

Ἐρριξε ἕνα βλέμμα γεμάτο ἀπελπισία πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἰσαμπέλλας. Αὐτὴ κύτταζε τὸ ταβάνι.

— Δὲν εἶν' ἔτσι, Ἰσαμπέλλα ; ρώτησε.

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν θυμάμαι, ἀποκρίθηκε.

Χλώμιασε. Τί σήμαινε αὐτὸ τὸ «δὲν θυμάμαι» ; Ἀφοῦ τὸ ἤξερε πολὺ καλά πὼς δὲν ἔλειψε ἀπὸ κοντά της οὔτε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο.

— Τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια! γκρίνιαξε ὁ ἀρχιψύλακας. Πᾶμε...

Ντύθηκε καὶ ἀκολούθησε τοὺς ἀστυνομικούς. Στὸ Τμήμα τοῦ δείξανε τὸ μαχαίρι. Ἦταν ἕνα μαλαισιανὸ μαυρομάνικο μαχαίρι.

— Εἶναι δικό σου αὐτό :

—Μάλιστα.

— Μ' αὐτὸ τὸν καθάρισες τὸ γέρο ; Τὸ βρήκαμε πεταγμένο στὸ πάτωμα, δίπλα στὸ πτώμα του.

— Δὲν τὸν σκότωσα ἐγώ!... διαμαρτυρήθηκε.

— Καὶ ὅμως, ὅλα ἀποδεικνύουν τὸ ἀντίθετο... Ἡ γυναίκα σου, βέβαια, δὲν θέλει νὰ σὲ κάψει καὶ λέει πὼς δὲν θυμάται ἂν βγῆκες χτὲς τῆ νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι... Δὲν θυμάται... Ἄρα βγῆκες. Τὸ μαχαίρι σου βρέθηκε στὸ μαγαζί τοῦ Σάμ. Τὰ τραύματα πού τὸν στείλανε στὸν ἄλλο κόσμο εἶναι ἀπ' αὐτὸ τὸ μαχαίρι. Ὑπάρχουν μάρτυρες πού σὲ εἶδαν νὰ μάλωνης χτὲς τὸ μεσημέρι μαζί του καὶ σ' ἀκουσαν νὰ τὸν ἀπειλήεις: «Ἔτσι μοῦρχεται νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν κοιλιά. βρωμόγερε!». Λοιπὸν, εἶναι περιττὸ νὰ ἀρνῆσαι...

Ἀπ' τὸ Τμήμα πῆγε στὴν ἀνάκρισι καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικές βδομάδες στὸ δικαστήριο. Ἄδικα φώναζε καὶ διαμαρτυροῦταν γιὰ τὴν ἀθωότητά του. Ὅλα τὰ στοιχεία ἦταν ἐναντίον του. Ἄκουσε μὲ σκυφτὸ κεφάλι τὴν καταδίκη του. Ἦταν ψυχικὰ καὶ σωματικὰ ἕνα ράκος. Ὅσα εἶπε στὴν ἀπολογία του δὲν πείσανε τὸ δικαστήριο. Οἱ δικαστὲς τὸν κήρυξαν ἐνοχοφόνου πρώτου βαθμοῦ καὶ τὸν ἔστειλαν στὶς φυλακὲς γιὰ νὰ πεθάνη στὸν θάλαμο τῶν ἀειρίων...

✱

Τώρα ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ. Συνεδύασε τὰ γεγονότα, βασάνισε τὸ μυαλό του καὶ ἐπιτέλους βρῆκε γιὰ ποιοὺ λόγους ἡ γυναίκα του δὲν εἶπε τὴν ἀλήθεια καὶ ἄφησε στὴν κατάθεσί της νὰ φανῆ ὅτι τὸ βράδυ πού διεπράχθη ὁ φόνος εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἦταν ἐρωμένη τοῦ Μάικελ Γκόρντον. Ὁ Γκόρντον ἦταν ἀδελφικός του φίλος καὶ μπαινόβγαινε ἐλεύθερα στὸ σπίτι του. Ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι πού γύρισε ἀπὸ τὸ παλαιοπωλεῖο τοῦ Σάμ Κλάριτον, τὸν βρῆκε σπίτι του. Τὸν κράτησε γιὰ τραπέζι. Καὶ στὸ τραπέζι, καθὼς ἔτρωγαν, διηγήθηκε τὸ ἐπεισόδιο πού εἶχε μὲ τὸ γέρο.

— Μαζεύτηκαν οι γείτονες, είπε, γιατί νόμιζαν πως θα τον σκοτώσω. Άλλα στο τέλος τα φτιάξαμε. Άνοιξε την κάσσα του φορτωμένη μέχρι τα μπουβια με χαρτονομίσματα και χρυσάφι και με πλήρωσε...

Τώρα που ξανάφερνε στο νου του αυτήν την κουβέντα που έγινε στο τραπέζι, θυμήθηκε ένα παράξενο βλέμμα συνεννοήσεως που άλλαξαν ο Μάικελ και η γυναίκα του. Δεν έδωσε τότε σημασία. Τώρα, όμως, ήξερε. Τον φόνο τον είχαν καταστρώσει ο Γκόρντον και η Ίσαμπέλλα. Ο Γκόρντον πήρε το μαχαίρι του από το σπίτι και πήγε και σκότωσε το γέρο. Τον σκότωσε και άδειασε το χρηματοκιβώτιό του. Ύστερα, φεύγοντας, πέταξε το μαχαίρι δίπλα στο πτώμα. Τόσο αυτός, όσο και η γυναίκα του ήξεραν πως οι υπόνοιες, μετά το επεισόδιο που είχε αναστατώσει το μεσημέρι τη γειτονιά θα έπεφταν άπάνω του. Το μαχαίρι θα δυνάμωνε αυτές τις υπόνοιες. Έπειτα η άρνηση της γυναίκας του να έπιβεβαιώσει το άλλοθί του, θα ήταν η χαριστική βολή. Έτσι, μ' ένα σμπάρο θα κέρδιζαν διπλά. Θα έμενε χήρα η Ίσαμπέλλα και θα μπορούσαν να γλεντήσουν τον έρωτά τους ελεύθερα. Έπειτα, με τα λεφτά του Κλάριτον θα ζούσαν ζωή χαρισάμενη.

Η λύσσα για εκδίκηση τον έπνιγε. Αυτός, έντελως άθώος, στονθάλαμο των αερίων. Εκείνοι, οι πραγματικοί δολοφόνοι, ελεύθεροι και πλούσιοι... Το μυαλό του πήγαινε να σαλέψει. Ήταν φοβερό. Μονάχα αν το σχέδιο του Τζέφ Κράμσεν πετύχαινε και κατάφερναν να αποδράσουν, θα έπαιρνε εκδίκηση. Τότε, ναι. Θα γινόταν άληθινά φονιάς. Θα σκότωνε την άπιστη Ίσαμπέλλα και τον έραστή της και ύστερα ως τον έπιαναν κι' ως τον καταδίκάζαν χίλιες φορές σε θάνατο...

✱

Τώρα όλα αυτά ξανάρθαν στο νου του καθώς βρισκόταν μόνος στο σιδερένιο κλουβί του τυλιγμένος μέσα στα βρόχια του φοβερού θανάτου που τον περίμενε στονθάλαμο αε-

ρίων. Μισόκλεισε τα μάτια. Και τότε αντήχησαν ζωντανά τα λόγια του Μορό-Ναμπά, ενός γέρου άσπρομάλλη άρχηνού σ' ένα χωριό των Μοσσί: «Μπέ νιρέ μπουάνα!». Τον είχε προειδοποιήσει: «Μπέ νιρέ μπουάνα! Ταγκαντέ ταμπού», του είχε πη αυτά τα λόγια, όταν τον είδε να προσπαθή να κρύψει κάτω από το σακκάκι του το μικρό άγαλματίδιο από έλεφαντόδοντο, που είχε πάρει κρυφά από κάποια σουκάλια, μια χωματένια καλύβα με στέγη από ψάθες.

— Το ταγκαντέ όταν φύγη από τον τόπο του φέρνει δυστυχία, λευκή άφέντη. Μη το παίρνης. Θα το μετανιώσης μια μέρα πικρά. Ο Μορό Ναμπά θα λυπηθή πολύ, μπουάνα...

Μα ο Νίκος Βουργάς γέλασε και έκανε πως δεν καταλάβαινε. Ήταν ένα σπουδαίο καλλιτέχνημα και κάποιος θα βρισκόταν να το πληρώσει με πολλά λεφτά, όταν επέστρεφε στην Καλιφόρνια. Το είχε πάρει γι' άστείο. Νά, όμως, που τα λόγια του Μορό-Ναμπά βνήκαν άληθινά. Αυτό το σκαλισμένο σ' έλεφαντόδοντο άγαλματάκι έγινε άφορμή να βρίσκεται τώρα στον προθάλαμο του θανάτου. Αν δεν το είχε πάρει, δεν θα πήγαινε στο μαγαζί του Σάμ Κλάριτον να το πουλήσει και να γίνει αυτός ο άγριος καυγάς μαζί του για την τιμή. Αυτός ο καυγάς ήταν που δημιούργησε τις πρώτες υπόνοιες. Κι' ύστερα ήλθαν όλα τ' άλλα...

✱

— Τί θα ζητήσεις να φας, Νικ, όταν σε κατεβάσουν κάτω; του φώναξε την άλλη μέρα το πρωί ο Τζέφ. Τί τραβάει η όρεξί σου;

Άναρρίνησε. Αυτό το «κάτω» ήταν τα δυό η τρία κελλιά που βρισκόνταν δίπλα στονθάλαμο αερίων.

— Δεν ξέρω... άπάντησε άνόρεχτα.

— Έγώ θα ζητήσω ροσμπίω, σαμπάνια και παγωτό από άνανά. Είναι μια λιχουδιά πρώτης γραμμής... Έχεις πάντα κουράγιο;

— Ναι, έχω...

— Φρόντισε, λοιπόν, να μη το χάσης...

Τὰ τελευταία αὐτὰ λόγια τοῦ Τζέφ είχαν τὸ νόημά τους. Σήμαιναν πῶς ἔπρεπε «νά εἶναι ἔτοιμος» γιὰ τὴν ἀπόδρασι. Τὸ σχέδιο θὰ ἐμπαινε σὲ ἐφαρμογή ἢ σήμερα τὸ ἀπόγευμα στὶς τέσσερις ἢ αὔριο τὸ ἀπόγευμα τὴν ἴδια ὥρα.

Στὶς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης μέρας δυὸ ομάδες φυλάκων ἤλθανε στὸ διάδρομο μὲ τὰ σιδερένια κάγκελλα. Ἡ μιὰ ομάδα ἀνοίξε τὸ κελλί τοῦ Τζέφ καὶ ἡ ἄλλη τὸ κελλί τοῦ Νίκ. Τὰ ψέματα είχαν τελειώσει. Θὰ τοὺς πῆγαιναν κάτω. Καὶ ἀπὸ κάτω κανεὶς δὲν γυρίζει ζωντανός. Τώρα, λοιπόν, ἦταν ἡ τελευταία εὐκαιρία. Ἄνοιξαν τὴν πόρτα.

— Ἐτοιμος, Νίκ ; τὸν ρώτησε ἓνας φύλακας.

Σηκώθηκε μὲ χτυποκάρδι. Τί θὰ ἔκανε ὁ Τζέφ ; Τὴν ἴδια στιγμή ἀνοίγαν καὶ τὴ δική του πόρτα. Ὁ Τζέφ θὰ ἔδινε τὸ σύνθημα. Τὰ νεῦρα του ἦταν τεντωμένα καὶ ὅλες του οἱ αἰσθήσεις σὲ μιὰ φοβερὴ ὑπερδιέγερσι. Ἐκανε ἓνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἦταν ψηλός, γεροδεμένος. Τί περίμενε, λοιπόν, ὁ Τζέφ ; Σὰν ἀπάντησι ἔφτασε ἓνα οὐρλιαχτὸ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κελλιοῦ τοῦ Τζέφ. Ὁ Νίκος Βουργᾶς δὲν ἔχασε καιρό. Οἱ γροθιές του κινήθηκαν γοργά. Οἱ δυὸ φύλακες ποὺ βρίσκονταν κοντὰ του σωριάστηκαν βογγώντας στὸ πάτωμα. Βγῆκε τρέχοντας στὸ διάδρομο... Ἡ πόρτα ποὺ ἔφερνε στὸ ἀσανσέρ ἦταν ἀνοικτὴ... Ἐτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Πίσω του ἔφτασε τρέχοντας ὁ Τζέφ. Μπῆκαν στὸ ἀσανσέρ.

— Πρὸς τὰ ἐπάνω, Νίκ ! εἶπε λαχανιασμένα.

Τὸ δάχτυλό του πάτησε τὸ κουμπὶ καὶ τὸ ἀσανσέρ ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει. Καθὼς ἀνέβαιναν ἀκούσαν τὶς σειρήνες τοῦ συναγερμοῦ.

— Πρόφτασαν καὶ εἰδοποίησαν, εἶπε βραχνά ὁ Ἑλληνας.

— Θὰ τὸ σκάσουμε, Νίκ ! Μὴ φοβᾶσαι !...

Βγῆκαν στὸν τελευταῖο ὄροφο. Πῆδσαν στὴν τaráτσα κι' ἀπὸ τὴν τaráτσα σκαρφάλωσαν στὴ στέγη καὶ ἄρχισαν νὰ

σέρνονται μὲ τὴν κοιλιὰ πρὸς τὰ ἔξω. Ἄν ἔφταναν στὸν ὑψηλὸ μανδρότοιχο καὶ πηδοῦσαν, θὰ γλύτωναν. Δυὸ βήματα πιο ἐκεῖ ἦταν τὸ δάσος. Σ' ἓνα ξέφωτο τοὺς περίμενε ἓνα κλειστὸ αὐτοκίνητο. Στὸ αὐτοκίνητο ἦταν φίλοι τοῦ Τζέφ.

— Ἄλτ !...

Πάγωσαν. Ἡ κραυγὴ τρύπησε τ' αὐτιά τους καὶ σκέπασε τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν σειρήνων... Δυὸ βήματα ἀπέειχαν ἀπὸ τὸν τοῖχο. Ὁ Τζέφ ἀνωρθώθηκε ἔτοιμος νὰ πηδήσει. Ἀκούστηκε μιὰ ριπή. Γονάτισε κι' ἔπεσε ἀνάσκελα.

— Μὲ γαζώσανε, Νίκ ! μούγκρισε.

Ὁ Βουργᾶς ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σταματᾷ. Τινάχτηκε ὀρθός. Ἦ τοῦ ὕψους ἢ τοῦ βάθους. Δὲν χωροῦσαν δισταγμοί. Πῆδσε. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως ἤλθε ἡ καινούργια ριπή. Τὰ χέρια του ποὺ είχαν γαντζωθῆ ἀπὸ τὸν τοῖχο, παρέλυσαν. Κατάλαβε πῶς ἔπεφτε στὸ κενό. Ἡ μυρουδιά τῶν πεύκων χτύπησε στὰ ρουθούνια του. Ἄκουσε βήματα. Εἶδε θαμπὰ σὰν σὲ ὄνειρο τοὺς φύλακες νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του. Κι' ἔκλεισε τὰ μάτια.

Ἐνα πικρὸ χαμόγελο σχεδιάστηκε ἀχνὰ στὸ πεθαμένο πρόσωπό του. Ὁ Μορὸ-Ναμπὰ εἶχε δίκιο. «Τὸ ταγκαντέ ὅταν φύγη ἀπὸ τὸν τόπο του φέρνει συμφορές, μπουάνα...», τοῦ εἶχε πῆ. Ἄλλὰ ἐκεῖνος γέλασε καὶ δὲν τὸν πίστεψε...

— Τὰ τίναξε κι' αὐτός ! εἶπε κάποιος φύλακας, ποὺ ἔσκυβε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Γίνανε κι' οἱ δυὸ μακαρίτες πρὶν τὴν ὥρα τους. Ὁ Ἑλληνας, ὅμως, τὴν ἔπαθε χειρότερα ἀπὸ τὸν ἄλλον. Δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ ὅτι πιάσανε τὴ γυναῖκα του καὶ τὸν ἐρωμένο της καὶ τὰ ξεράσανε ὅλα... Ἄν δὲν ἔκανε αὐτὴν τὴν κουταμάρα, αὔριο θὰ ἦταν ἐλεύθερος...

Ὁ Νίκος Βουργᾶς κάτι πῆγε νὰ πῆ. Ἄλλὰ δὲν μπόρεσε. Κίνησε τὰ χεῖλη του καὶ δὲν βγῆκε καμμιά φωνή. Ἐνα μαῦρο σύννεφο τὸν εἶχε τυλίξει καὶ τὸν πῆγαινε στὴν αἰώνια νύχτα...

Ν. Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

Στις αμμουδιές του Τούχο

ΤΟ ΤΖΙΠ χοροπη-
δούσε στὸν ἀνώ-
μαλο δρόμο. Ὁ
Μάικ Μάρτιν ὠ-
δηγοῦσε. Δίπλα
του καθόταν ἡ
Μαρία Βορέτση σκεπτικῆ
κι' ἀμίλητη. Ὅσο προχω-
ρούσαν κάτω ἀπ' τὶς φοι-
νικιές τόσο καὶ τὸν ἐβλε-
πε περισσότερο ἀνήσυχο.
Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὶς
τρεις τελευταίες μέρες
τὰ φεροίματά του εἶχαν
ἀλλάξει. Εἶχε γίνει νευ-
ρικός, λιγομίλητος καὶ
κατσούφης. Ὅταν κατα-
λάβαινε, ὅμως, πὼς ἡ
Μαρία πρόσεχε αὐτὴ τὴν
ἀλλαγὴ, ἀγωνιζόταν νὰ
φανῆ ὅπως πρῶτα εὐθυ-
μος κι' ἀνοιχτόκαρδος.
Στὸ βάθος ἤξερε πὼς ἦ-
ταν πολὺ δύσκολο νὰ τὴν
γελάσει. Αὐτὴ ἡ κοπέλα
ἦταν ἐξυπνὴ κι' ἀνοιχτο-
μάτα, ὅπως ὅλες οἱ γυ-
ναῖκες τῆς ράτσας τῆς.

Τῆς τὸ εἶχε πῆ πολλές
φορὲς γελώντας.

— Ἐσεῖς οἱ Ἕλληνίδες
εἶστε πονηρὲς καὶ καπά-
τοιες. Εἶστε ζεστές, γοη-
τευτικές, ἔχετε τὴν Με-
σόγειο μέσα στὸ αἷμα σας.
Εἶστε μ' ἓνα λόγο πολὺ
θηλυκὲς γυναῖκες. Παράλ-
ληλα, ὅμως, ἔχετε ἢ κάθε
μιὰ σας καὶ ἀπὸ ἓναν πα-
νοῦργο Ὀδυσσεῖα μέσα
σας... Ὅταν σπούδαζα στὸ
κολλέγιο τοῦ Λίντον μοῦ
εἶχε κάνει καταπληκτικὴ
ἐντύπωση τὸ κόλπο τοῦ
Δούρειου ἵππου ποὺ σκάρωσε
στοὺς Τρῶες ἐκεῖνος ὁ ἀρχαῖ-
ος συμπατριώτης σας ποὺ πρῶ-
ταγωνιστεῖ στὴν Ὀδύσσεια τοῦ
Ὀμήρου. Τὸν καιρὸ τοῦ πολέ-
μου ἔμεινα σχεδὸν ἔξη μῆνες
στὴν Ἑλλάδα καὶ γνώρισα
πολλές Ἕλληνίδες. Καμμιά
δὲν ἦταν κουτὴ...

— Πιάνουμε πουλιά στὸν ἀέ-
ρα! παραδέχτηκε προσπαθών-
τας ν' ἀστερευτῆ ἡ Μαρία. Λοι-

πόν, όσο θα κάνουμε παρέα, πρέπει να προσέχης.

— Όκέϋ, Μαρία, θά προσέχω.

Πρόσεχε, αλλά είχε διαπιστώσει τώρα τελευταία πώς ο τρόπος πού τόν κύτταζε έδειχνε καθαρά ότι δέν του είχε πιά, όπως πριν, μεγάλη έμπιστοσύνη. Αυτό, όμως, δέν τόν ένωχλούσε και τόσο γιατί είχε πεποίθησι στον έαυτό του και στο πιστόλι του. Μπορεί να ήταν όσο ήθελε έξυπνη ή Μαρία. Αυτός είχε πεποίθησι πώς ο τελευταίος γυρος θα ήταν δικός του.

— Λοιπόν, Μάικ...

— Ναι, Μαρία.

— Ζυγώνουμε ;

— Ένα μερόνυχτο ακόμα και φτάσαμε...

Είχαν αφήσει πίσω τους το σβησμένο ήφαιστειο με τις κατάμαυρες από τη λάβα πλαγιές και ζύγωναν στην άμμουδιά. "Υστερα από την άμμουδιά ο δρόμος πλάι στη θάλασσα θα ήταν εύκολος. Κατόπιν στις απόκρημνες άκτες θα δυσκολεύονταν λίγο.

— Μή μās ριχτούν οι ιθαγενείς Μάικ ;

— Δέν θα τολμήσουν. 'Αλλά πρέπει να ξέρης ότι μπορώ να τα βάλω μ' ένα σύνταγμα γορίλες για το χατήρι σου. Όταν είμαι κοντά σου να μη φοβάσαι τίποτα. Είσαι ή αδελφή του αδελφού μου. Ο Νίκ, ο αδελφός σου, ήταν κάτι παραπάνω από φίλος. 'Αδελφός μου...

'Η Μαρία ένευσε καταφατικά.

— Στα γράμματα πού μās έστελνε μās μιλούσε πάντα για σένα, Μάικ. «Ο Μάικ Μάρτιν— μās έγραφε — είναι σπουδαίο παιδί. Όταν γυρίσω στην 'Ελλάδα, κι' αυτό πιστεύω να γίνει σύντομα, θα τόν φέρω μαζί μου να τόν γνωρίσετε. 'Αξιζει τόν κόπο...». Κάτι τέτοιο μās έγραφε. Ήταν άτυχος, όμως, και δέν μπόρεσε να ζαναδη την πατρίδα πού λάτρευε.

— Ναι, παραδέχτηκε ο Μάρτιν και αναστέναξε. Στάθηκε άτυχος. Πέθανε τόσο άπρόοπτα.

— Δέν τόν αφήσανε να ζηση, είπε ή κοπέλα και τα μά-

τια της βουρκώσανε. Τόν σκοτώσανε...

'Ο Μάρτιν έφτυσε την τσίκλα πού μασούσε και κύτταζε κατά το μέρος της θάλασσας.

— 'Από εκεί, λένε οι αστυνομικοί ότι ήρθε ο θάνατος, είπε.

'Η Μαρία ένευσε καταφατικά χωρίς να μιλήση. Το τζιπ χοροπηδούσε. Ο δρόμος ήταν ανώμαλος, γεμάτος χαντάκια και ξερούς θάμνους. Πίσω έρχόταν το άλλο τζιπ με τους βαστάζους και τα εργαλεία... Αυτούς τους βαστάζους έπρεπε να τους ξεφορτωθῆ ο Μάικ Μάρτιν αν ήθελε να κάνει παστρική δουλειά. Και είχε κιόλας το σχέδιο στο νου του. Το λασκάρισμα μιάς βίδας στο φρένα και αύριο πού θα περνούσαν το καταφορικό μονοπάτι, στο φρύδι της απόκρημνης άκτης, το αυτοκίνητο θα κατακυλούσε στη θάλασσα...

*

'Η Μαρία Βορέτση ήταν είκοσιπέντε χρονών. Μιά μελαχροινή γεροδεμένη κοπέλα με έξυπνα μάτια.

Τούτο το ταξίδι στη Νέα Καληδονία δέν το είχε λογαριάσει ποτέ.

'Η απόφασι, όμως, πάρθηκε ύστερα απ' τόν ξαφνικό θάνατο του αδελφού της, του Νικ Βορέτση, πού ήταν έγκατεστημένος πριν δέκα χρόνια στη Νουμέα. Κάποιο πρωί ήρθε το θλιβερό νέο στην 'Αθήνα. Ο Βορέτσης είχε βρεθῆ νεκρός στο διαμέρισμά του. Το έγγραφο των γαλλικών αρχών πού γνωστοποιούσε τόν θάνατο του "Έλληνα έμπόρου άφινε να ύπονοηθῆ ότι έπρόκειτο για έγκλημα πού έγινε από άγνωστους για λόγους ληστείας. Τα δωμάτια του σπιτιού του βρέθηκαν αναστατωμένα : Σπασμένα συρτάρια, διερρηγμένες ντουλάπες. Ύστερα από δυο μήνες έφτασαν στην 'Αθήνα και τα πράγματά του. 'Ανάμεσα σ' αυτά ήταν κι' ένα βιβλιάριο της «Μπάνκ Νάσιοναλ Φρανσέζ», πού αντιπροσώπευε καταθέσεις όχτακοσίων χιλιάδων νέων φράγκων καθώς και ένας όγκώδης φά-

κελος που βρέθηκε σ' ένα άπα τα μικρά ντούλαπάκια του θησαυροφυλακίου της ίδιας Γράπεζας με την επιγραφή: «'Εν περιπτώσει θανάτου μου ν' αποσταλή εις την έν 'Αθήναις διαμένουσαν οίκογένειάν μου». Αύτός ό φάκελος ήταν που έκανε την Μαρία Βορέτση νάρθη στη Νέα Καληδονια. Μέσα στον φάκελο υπήρχε τό γράμμα.

«'Από μία έντελώς τυχαία σύμπτωση, έμαθα — έγραφε στο γράμμα ό Νικ Βορέτσης — την ύπαρξι ενός θησαυρού που βρίσκεται κρυμμένος στο Τουχο, την αγατολική άκτή... Τό σημείο που βρίσκεται ό θησαυρός τό δείχνει τό σχεδιάγραμμα που έπισυνάπτω σ' αυτήν την έπιστολή. Σκοπός μου είναι νά πάω ό ίδιος μία μέρα στο Τουχο νά ψάξω γι' αυτόν τον θησαυρό που αντιπροσωπεύει 2.000.000 χρυσές λίρες. Προς τό παρόν, όμως, αυτό είναι αδύνατο έξ άφορμής του τραυματισμού μου από αυτοκίνητο. Οί γιατροί λένε πώς τό σπασμένο άριστερό μου πόδι θά πρέπει νά μείνη στον γύψο περισσότερο από τέσσαρις μήνες. Μέσα σ' αυτούς τους μήνες κανείς δέν ξέρει τί του συμβαίνει. Γι' αυτό τό λόγο γράφω αυτό τό γράμμα. Πριν από καιρό έμαθα την ιστορία από ένα γέρο-ίθαγενή Κανάκα. Πριν 68 χρόνια άκριβώς, ό ίθαγενής βασιλιάς της περιοχής αυτής, ό Λαβατόκα, κυνηγημένος, ύστερα από μία επανάσταση, από τους Λευκούς, έφυγε στις ανατολικές άκτες μαζί με τους θησαυρούς του. 'Εκεί σ' ένα σημείο έβαλε τους δεκαπέντε ίθαγενείς που τον συνώδευαν νά σκάψουν και έθαψε πλάκες χρυσού και σπανίας τέχνης κοσμήματα με πολύτιμες πέτρες, τοποθετημένες σ' ένα σιδερένιο μπουλο. 'Επειτα, από τό φόβο μήπως οί ίθαγενείς μιλήσουν και αποκαλύψουν τό μυστικό του, τους σκότωσε. Ένας μονάχα από αυτούς κατάφερε νά ξεφύγη. Αύτός ό ένας, σέ βαθιά γεράματα πιά, μου είπε την ιστορία και μου έφτιαξε τό σχέδιο. 'Ο γέρο-Κανάκα μου είπε πώς ένα χρό-

νο μετά τό θάψιμο των θησαυρών οί Λευκοί έπισσαν τον Λαβατόκα και τον βασάνισαν νά τους παραδώση τό χρυσάφι του. Αύτός, όμως, δέν μίλησε. Προτίμησε νά πεθάνη παίρνοντας μαζί και τό μυστικό του... Αυτό τό μυστικό τό κατέχω τώρα έγώ. 'Ελπίζω ό θεός νά με βοηθήση νά γίνω σύντομα καλά. 'Αν, όμως, μου συμβη τίποτα, δέν θέλω νά πάη καιένο. Γι' αυτό τό λόγο έσύ, Μαρία, αγαπημένη μου άδελφουλα, όταν διαβάσης αυτό τό γράμμα θά πρέπει νά αναλάβης νά κάνης εκείνο που δέν πρόφτασα νά κάνω έγώ...».

Έγραφε και άλλα πολλά τό γράμμα. Όταν ή Μαρία άποτελείωσε τό διάβασμα, τά μάτια της ήταν βουρκωμένα.

— Τί γράφει, κόρη μου; τή ρωτησε ή γριά μητέρα της.

— Πρέπει νά πάω στον τόπο που πέθανε ό άδελφός μου, άποκρίθηκε τό κορίτσι.

Η γριά γούρλωσε τά μάτια και χλώμιασε.

— Τρελλάθηκες, παιδί μου;

— Γιατί, μητέρα;

— Τί δουλειά έχεις έσύ στην άλλη άκρη του κόσμου;

— Τό παραγγέλνει ό Νίκος μας...

Της εξήγησε. Η μάνα, όμως, δέν μπορούσε νά τό χωνέψη ένα τέτοιο ταξίδι.

— Όχι, Μαρία. Που άκούστηκε ένα κορίτσι μονάχο στην άκρη του κόσμου ανάμεσα στους άνθρωποφάγους άραπάδες;... Ένα γιό τον είχα και τον έχασα ή δυστυχισμένη. 'Αν χάσω τώρα και σένα που μου άπομεινες, τί θά γίνω ή άμοιρη; Δέν μας χρειάζεται τό χρυσάφι. 'Ας τό πάρουν κι' άς τό χαρούν άλλοι...

Μά ή Μαρία Βορέτση δέν ήταν από εκείνες που άλλαζουν εύκολα γνώμη. 'Αγαπούσε και λάτρευε τον άδελφό της. Όταν ό Νίκος Βορέτσης έφυγε από την 'Αθήνα για τά ξένα, είχε νοιώσει βαθιά στον τον χωρισμό. 'Ηταν τότε ένα κοριτσόπουλο δεκατεσσάρων χρονών και έκλαψε πολύ. 'Αργότερα παρηγορήθηκε από τά γράμματα που έστελνε ό Νίκος και τον καμάρωνε στις φωτογραφίες. Τώρα, λοιπόν,

δέν μπορούσε νά μείνη άργή. "Όχι ότι τήν ένδιέφερε τόσο πολύ ό θησαυρός αύτουνοϋ του Λαβατόκα, όσο γιατί ήθελε κάτι άλλο νά μάθη. "Ηθελε νά μάθη ποιεί ήταν οί φονιάδες του...

*

"Όταν έφτασε στη Νουμέα άναζήτησε πρώτα-πρώτα τον Μάικ Μάρτιν, τόν άνθρωπο που όπως τους έγγραφε όταν ζούσε ό αδελφός της, ήταν ό πιο στενός και έμπιστος φίλος του. Δέν δυσκολεύτηκε νά τόν βρῆ. Τόν βρῆκε σκαρφαλωμένο στο σκαμνί ένός μπαρ νά πίνη. Τα μάτια του στρογγύλεψαν από έκπληξι όταν τόν πλησίασε και του είπε τό όνομά της.

— Είσαι φτυστή, ίδια ό Νικ! τῆς είπε και τήν κύτταξε μέ θαυμασμό. Κι' αν δέν μου έλεγες τό όνομά σου πάλι θα τό καταλάβαινα. Τόσο του μοιάζεις... "Ο Νικ μου μιλούσε ταχτικά για σένα. "Εσένα και τῆ μητέρα σου αγαπούσε σ' αυτόν τόν κόσμο και κανέναν άλλον...

— Και σās, του είπε χαμογελώντας ή Μαρία. Στα γράμματά του τούλάχιστον αυτό φαινόταν καθαρά.

"Ο Μάρτιν άναστέναξε.

— "Ημαστε πολύ φίλοι, είπε.

Πῆδῃσε από τό σκαμνί και πῆγε μαζί της σ' ένα άπόμερο τραπεζάκι. Καθισαν και κουβέντισαν σαν παλιοί γνώριμοι. "Ο ένικός που είχε καταργηθῆ από τήν αρχή από τόν Μάρτιν καταργήθηκε σε λίγο και από τήν Μαρία. Του μίλησε για τό γράμμα που άναφερόταν στον θησαυρό και για τό σχέδιο.

— Τώρα εξηγούνται μερικά πράγματα, είπε σκεφτικός ό Μάρτιν. "Ο Νικ βρέθηκε μέ δύο σφαίρες σφηνωμένες στο πίσω μέρος του κρανίου. "Η άστυνομία από πληροφορίες που έχει συγκεντρώσει μέχρι τώρα, μόρφωσε τῆ γνώμη ότι εκείνοι που τόν σκότωσαν έρχονταν από τήν θάλασσα τῆς ανατολικῆς άκτῆς. "Υστερα από τόν φόνο άναστάτῃσαν τό διαμέρισμα... "Αφου πῆραν, όμως, όσα μετρητά βρῆκαν, δέν σταμάτη-

σαν νά ψάχνουν. Κάτι προσπάθησαν νά βροϋν ακόμα. Κι' αυτό τό κάτι ήταν τούτο τό χαρτί που είχε κρυμμένο στο θησαυροφυλάκιο τῆς Τράπεζας. Πίστευαν πως τό χαρτί βρισκόταν στο σπίτι. "Αλλά ό αδελφός σου δέν ήταν κανένας κουτός. "Ηξερε τί έκανε. Και τώρα τί σκεφτεσαι νά κάνης;

— Θα πάω στο Τούχο. Μ' αυτό τό σχέδιο στα χέρια θα μπορέσω νά βρω τήν κρυψώνα του θησαυροϋ...

"Από τα μάτια του Μάρτιν πέρασε μία άσκηνη άστραπή.

— Θα σε βοηθήσω κι' εγώ, Μαρία, είπε.

— Γι' αυτό ήρθα σε σένα, συμφώνησε ή κοπέλα. "Αν δέν με βοηθήσης εσύ που ήσουν ό αδελφικός φίλος του Νικ, ποιός άλλος;

— "Οκέϋ, Μαρία. Βασίσου σε μένα...

*

Είχε βασιστῆ σ' αυτόν ή Μαρία. "Η άλήθεια είναι πως ό Μάρτιν είχε φροντίσει για όλα. "Ο ίδιος τήν πῆγε στις άστυνομικές άρχές όπου τῆς είπαν τα καθέκαστα.

— "Ο αδελφός σας, τῆς εξήγησαν, είχε δοσοληψίες μέ έμπόρους μαργαριταριών που έρχονταν στη Νουμέα από τις ανατολικές άκτές. "Η αντίληψί μας είναι ότι ανάμεσα σ' αυτούς πρέπει νά βρίσκεται ό δολοφόνος. "Ίσως υπῆρχαν στη μέση οικονομικές διαφορές... Τόν σκότωσαν και μέ τήν ευκαιρία αυτή τόν λήστεψαν κιόλας...

"Ο Μάικ Μάρτιν τήν είχε συμβουλέψει νά μη μιλήσει στους άστυνομικούς για τήν υπόθεση του θησαυροϋ.

— "Αν τους τό πῆς, τῆς τόνισε, θα μάς πάρουν στο κατόπιν και δέν θα μπορέσουμε νά κάνουμε τίποτα...

"Η Μαρία συμφώνησε και δέν μίλησε. "Ετσι και ή άναχώρησί τους λίγες μέρες άργότερα για τό Τούχο έγινε σχεδόν μυστικά. "Ο Μάικ είχε φροντίσει για όλα. Αύτός είχε βρῆ τό τζίπ, αυτός είχε συμφωνήσει τους εξη ίθαγενείς βαστάζους που τους συνώδευσαν, έ-

κείνος είχε κάνει τις αγορές των εργαλείων που θα χρειαζόνταν για το σκάψιμο. Είχε φερθῆ πραγματικά με αδελφικό ενδιαφέρον στη Μαρία. Τῆς είχε κάνει ἐντύπωση ἡ προθυμία του... Καί κάτι ἄλλο ἀκόμα: φέρθηκε με πολύ τάκτ καί καί δέν ζήτησε νά δῆ τὸ σχέδιο πού σημείωνε τὸ μέρος τῆς κρυψώνας. Εἶχε παραξενευτῆ γι' αὐτὸ καί τοῦ τὸ εἶπε.

— 'Εοῦ μιὰ φορά στὸ Τοῦχο δέν θέλεις νά πᾶς; τῆ ρώτησε.

— Ναι.

— Θα σέ πάω ἐγώ. "Όταν φτάσουμε ἐκεῖ τότε μονάχα θά μᾶς χρειαστῆ τὸ σχέδιο. Τότε μοῦ τὸ δείχνεις.

— 'Εν τάξει, Μάικ...

Τὸ ταξίδι ἦταν δύσκολο... Χρειαστῆκε νά περάσουν γκρεμούς καί ἐπικίνδυνα μονοπάτια. Δυὸ-τρεις φορές κινδύνεψαν νά πέσουν στοὺς βάλτους.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς τέταρτης μέρας φάνηκε ἀπὸ μακριὰ ἡ θάλασσα. Τότε ἀκριβῶς πρόσεξε ἡ Μαρία ὅτι ὁ Μάικ Μάρτιν ἀρχισε νά γίνεται νευρικός κι' ἀνήσυχος. Τὸν ἐπιανε μερικές φορές νά τὴν κυττάξῃ μ' ἓναν τρόπο πού δέν τῆς ἄρεσε. Μιὰ νύχτα πού ἐκεῖνη ἔμεινε ἀγρυπνῆ κοντὰ στὴ φωτιά πού εἶχαν ἀνάψει ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή τους τὸν ἀκουσε νά παραμιλᾷ στὸν ὕπνο του. "Ελεγε μερικά μπερδεμένα λόγια. Μέσα στὸ παραμιλητό του ἀνάφερε καί δυὸ-τρεις φορές τὸ ὄνομα τοῦ Νικ. Δέν μπορούσε νά πάρῃ ὄρκο. Μὰ εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς ἡ ἐμφάνισι τοῦ Νικ στὰ ὄνειρά του τὸν εἶχε τρομοκρατήσει. "Αόριστοι ὑπόνοιες τρύπωνσαν στὸ μυαλό τῆς. Σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νά τὸν προσέχῃ καί νά μὴ τοῦ ἔχῃ πιά ἀτόλυτη ἐμπιστοσύνη ὅπως πρὶν.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐγίνε τὸ δυστύχημα. Καθὼς κατηφόριζαν τὸν στενὸ δρόμο πού ἦταν σκαμμένος στὶς ἀπόκρημνες ἀκτές, τὸ τζιπ με τοὺς ἰθαγενεῖς πού τοὺς ἀκολουθοῦσε κατρακύλησε στὸ βάραθρο. Αὐτοκίνητο καί ἄνθρωποι χάθηκαν στὴ θάλασσα. Ἡ Μαρία ἔ-

βγαλε μιὰ σπεραχτική κραυγή καί λιποθύμησε. Δέν μπορούσε, βέβαια, νά φαντασθῆ ὅτι τὸ δυστύχημα αὐτὸ ἦταν δουλειὰ τοῦ Μάρτιν, ἀλλὰ ἦταν τόσο τρομερὸ νά καθοῦν τόσο ἄνθρωποι.

— Δέν ὑπάρχει λόγος νά κάνης ἔτσι, τῆς εἶπε ὅταν τὴν συνέφερε. Τὰ δυστυχήματα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι. Εὐτυχῶς πού ἔχουμε δυὸ-τρία φανάρια καί μερικές ἀξίνες στὸ δικό μας ἀμάξι. Θα τὰ καταφέρουμε καί μόνοι μας...

Προχώρησαν καί ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς ὥρες διαδρομὴ ξαναβγῆκαν στὴν ἀμμουδιά. Ἐκεῖ κατασκηνώσαν. Γύρω τους ἀπλωνόταν ἡ ἐρημιὰ καί ἡ ἀνοιχτὴ θάλασσα. Πιο ἐκεῖ ἦταν τὸ δάσος.

— Τὸ Τοῦχο εἶναι πέντε χιλιόμετρα ἀπὸ ἐδῶ, εἶπε ὁ Μάρτιν. Τώρα μπορούμε νά μελετήσουμε τὸ σχέδιο...

Εἶχε πάρει νά νυχτώνῃ καί ἡ Μαρία βρῆκε δικαιολογία. Κάτι τῆς ἔλεγε πὼς ἔπρεπε νά φυλάγεται.

— Αὔριο, Μάικ...

"Εδειξε νά τοῦ κακοφραίνεται, ἀλλὰ συμφώνησε.

— 'Εν τάξει, Μαρία, εἶπε.

"Απομακρύνθηκε καί ἡ κοπέλα ξάπλωσε στὴ σκηνή τῆς... Τὰ ζημερώματα, ὁμως, ζύπνησε ἀπὸ τὴν αἴσθησι κάποιας ξένης παρουσίας. "Ανοιξε τὰ μάτια καί εἶδε τὸν Μάρτιν.

— Τί τρέχει, Μάικ; τὸν ρώτησε ξαφνιασμένη.

— ἤρθα γιὰ τὸ σχέδιο, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος χαμογελώντας.

"Αμέσως κατάλαβε πὼς ἦταν μεθυμένος. Τὸ βλέμμα του εἶχε μιὰ σκοτεινὴ ἔκφρασι.

— Ἀργότερα, Μάικ. "Αφυσέ με μόνη. Θέλω νά ντυθῶ πρῶτα.

"Εκεῖνος χαιδεψε τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του πού προεξείχε ἀπὸ τὴν πίσω τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του.

— Μὰ τώρα ἴσα-ἴσα πού εἶσαι με τὸ κομπιναζόν εἶναι πιὸ εὐκόλα. Ξέρω πὼς κρύβεις τὸ χαρτί στὸ σουτιέν σου. "Ελα, λοιπόν, μὴ με ντρέπῃσαι. "Αλλωστε, εἴμαστε μόνοι ἐδῶ. Δέν πρόκειται νά σέ δῆ κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα...

Καθώς μιλούσε πλησίαζε περισσότερο το κρεβάτι έκστρατειας που ήταν ξαπλωμένη η κοπέλα. Εκείνη διάβασε τις προθέσεις του μέσα στο βλέμμα του κι' ένοιωσε ένα παγωμένο ρίγος να της καιδεύη τη ραχοκοκκαλιά. Τινάχτηκε όρθιά. Ο Μάρτιν άπλωσε τα χέρια του να την αγκαλιάσει. Η Μαρία έβγαλε μια πνιχτή κραυγή, γλίστρησε από τα χέρια του και βγήκε τρέχοντας από τη σκηνή. Έτρεξε πίσω της και την πρόφτασε. Κυλίστηκαν και οι δυο στην άμμο.

— Άφησέ με, παρακάλεσε το κορίτσι. Ήσαστε τόσο φίλοι με τον Νίκ. Δεν είναι σωστό να μου φέρεσαι έτσι!...

Γέλασε άπαισια.

— Χμ!... Ο αδελφός σου νόμιζε πως ήμουν φίλος του! είπε. Όμως, εγώ τον μισούσα. Τον μισούσα θανάσιμα γιατί μου είχε κρύψει το μυστικό του θησαυρού. Μπορώ να στο φανερώσω τώρα πως εγώ είμαι εκείνος που τον σκότωσα για να πάρω το σχέδιο. Το είχα μάθει από τρίτο χέρι. Τότε δεν τα κατάφερα γιατί το χαρτί βρισκόταν στην Τράπεζα. Τώρα, όμως...

Καθώς την είχε ριξει ανάσκελα και βρισκόταν από πάνω της τα χέρια του έψαχναν τα γυμνά μέρη του κορμιού της βάνουσα. Της κουρέλιασαν τα ρούχα. Εκείνη αντιστεκόταν, ούρλιαζε, του έγδερνε με τα νύχια το πρόσωπό του, τον δάγκωνε, αντιστεκόταν απεγνωσμένα. Μά στάθηκε αδύνατο να ξεφύγη. Πρώτα βρήκε το χαρτί. Το πήρε και το έκρυψε στην τσέπη του πουκαμίσου του. Ύστερα την έκανε μ' ένα κτηνώδη τρόπο δική του... Όταν την άφησε ήταν ένα κουρέλι. Ένα έρειπιο ψυχικό και σωματικό.

— Τώρα θα πάρω το τζιπ, της είπε γελώντας, και θα φύγω... Θα κάνω την δουλειά μου μόναχος μου. Έσύ θα μείνης σε τούτη την έρημιά. Δεν πιστεύω πως θα τα καταφέρεις ποτέ να φτάσεις στο Τουχο...

Γέλασε και της γύρισε τις πλάτες. Τούτη ακριβώς τη στιγμή η Μαρία ανωρθώθηκε στα γόνατά της και με μια κίνηση πιο γρήγορη από την άστραπή

ρίχτηκε προς τα εμπρός, άρπαξε το πιστόλι από την πίσω τσέπη του πανταλονιού του και πυροβόλησε. Μιά... δυό... τρεις σφαίρες. Τρεις βροντές μέσα στην έρημιά. Τρία μελύθια σφηνώθηκαν στη ράχι του Μάικ Μάρτιν. Έβγαλε ένα μουγκρητό και σωριάστηκε με σπασμένη τη σπονδυλική του στήλη στην άμμο σφαδάζοντας.

— Τώρα δεν θα μπορέσης να φτάσης εσύ ποτέ στο Τουχο. Φονιά! του είπε βραχνά.

✱

Όταν επέστρεψε με το τζιπ ύστερα από μια βδομάδα στη Νουμέα η Μαρία Βορέτση και παραδόθηκε στις γαλλικές αρχές, είχε ακόμα στο κορμί της τα σημάδια του κτηνώδους βιασμού που είχε ύποστη. Είπε τα καθέκαστα και η διαδικασία ήταν σύντομη.

— Ο φόνος είναι φόνος, της είπαν. Άλλά εσύ βρισκόσουν σε άμυνα. Είσαι έλεύθερη να ξαναγυρίσης στην πατρίδα σου. Πήγαινε κοντά στη μητέρα σου και ξέχασε τον θησαυρό.

— Τον ξέχασα κιόλας, αποκρίθηκε η Μαρία. Όμως είμαι εύχαριστημένη που τιμώρησα τον δολοφόνο του αδελφού μου...

Ν. Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

Σίγουρα δεν θα επρόκειτο για μετάκληση του διάσημου παρισινού καμπαρέ, μ' όλο που η διαφήμιση το υπονοεί. Καταχώρηση στις 6 Ιουνίου 1943 (καλοκαιριάτικα σε υπόγειο!)

Ο Ντάνυ, ο Έλληνας σερίφης του Μάκ Μώλεν, ξεπερνούσε όλα
τά παλικάρια του Φάρ Ουέστ...

ΝΤΑΝΥ, Ο ΕΛΛΗΝΑΣ

Ο ΣΕΡΙΦΗΣ Ντάνυ Τσάτρας πήδησε από τη σέλα του αλόγου του και βοήθησε την κοπέλα, που είχε φέρει μαζί του, να ξεπεζέψει. Ο Νικ Φάρνερ, που στεκόταν με τη ράχι ακουμπισμένη στον στύλο, έξω απ' το μπάρ, και τα χέρια στις μακρόστενες τσέπες του μπλου-τζίν που φορούσε, άνοιγόκλεισε τα μάτια, σά να τον ξύπνησε ένα δυνατό φως. Έρριξε προς τα πίσω στο σβέρκο το σμπρέρο του και έγλειψε τα χοντρά του χείλια με τη γλώσσα.

— Ποιά είναι αυτή, Ντάνυ; ρώτησε.

— Δεν βλέπεις; γέλασε ο Τσάτρας. Ένας άγγελος.

— Που την ψάρεψες, Ντάνυ;
— Στο Τόμπσον, Νικ. Πώς σου φαίνεται;

— Πολύ όμορφη για το Μάκ Μώλεν, αναστέναξε. Είχες πάντα τύχη με τις γυναίκες, Ντάνυ.

— Ναί, παραδέχτηκε εύθυμα ο Τσάτρας. Μα τούτη τη φορά δεν άγκιστρώσα, Νικ, άγκιστρώθηκα. Είμαι, εγώ που δάγκωσα τη λαμαρίνα.

Γύρισε στην κοπέλα που στεκόταν παράμερα και παρακολουθούσε την κουβέντα των δύο ανδρών. Ήταν ψηλή, μελαχροινή με σπαθάτο κορμί και μαύρα μαλλιά, που πλαισίωναν ένα κουκλιστικό πρόσωπο, με γκριζα λίγο λοξά μάτια.

— Έλα νά σέ σουτήσω στὸν φύλακα ἀγγελό μου, ἀγάπη, τῆς εἶπε. Μπορεῖ νά μὴν εἶμαστε ἀπὸ τὴν ἴδια μάνα καὶ τὸν ἴδιο πατέρα μὲ τὸν Νικ Φάρνερ. Εἴμαστε ὁμως, κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀδέλφια. Αὐτὸς μὲ μεγάλωσε σὰν πατέρα.

— Ναί, Ντάνυ...

— Τὴν κοπέλα τὴν λένε Βιρτζίνια Γκουθέλο, Νικ. Εἶναι ἀρράβωνιαστικιά μου καὶ τὴν ἔφερα νά γνωρίση τὸ Μὰκ Μῶλεν, γιὰ νά ξέρη τὴν πόλι πού θὰ ἐγκατασταθῇ μαζί μου μετὰ ἀπὸ τὸ γάμο.

— Καλῶς ὤρισες, στὴν πόλι μας, Βιρτζίνια, εἶπε ὁ Φάρνερ κι' ἔσφιξε τὸ χέρι πού τοῦ πρότεινε ἡ κοπέλα. Στάθηκες τυχερή, πού ἔκανες τὸν σερίφη νά σ' ἀγαπήσῃ. Σ' ὅλη τὴν κοιλάδα δὲν ὑπάρχει πιὸ σπουδαῖος ἀντρας ἀπ' τὸν Ἕλληνα.

— Τὰ παραλέει, Βιρτζίνια! γέλασε ὁ Τσάτρας. Ὁ Νικ εἶναι σὲ ὅλα του ὑπερβολικός. Μὴν τὸν ἀκοῦς...

Ἡ Βιρτζίνια χαμήλωσε τὰ μάτια.

— Λέει τὴν ἀλήθεια, Ντάνυ, εἶπε. Δὲν εἶναι περισσότερο ἀπὸ δύο βδομάδες πού γνωριστήκαμε, μὰ εἶναι σὰ νά σέ ξέρω χρόνια. Ἐπειτα, κι' ὁ ἴδιος ὁ Μάθιους Γκουθέλο, ὁ πατέρας μου, τὸ κατάλαβε αὐτό. Τὸν λένε στὸ Τόμπσον ὅλοι στραβόξυλο. Ὅμως, ὅταν σέ εἶδε καὶ τοῦ κουβέντισες, μοῦ εἶπε: «Νά ἓνας ἀντρας πού ταιριάζει στὴν κόρη μου. Γνώρισα πολλὰ παλικάρια καὶ πολλοὺς σκληρόπετσους τύπους τοῦ Φάρ-Ουέστ. Ὁ Ἕλληνας ὁμως, εἶναι πιὸ σπουδαῖος ἀπ' ὅλους. Εἶναι ἓνα παλικάρι μὲ χρυσῆ καρδιά καὶ θὰ σέ κάνη εὐτυχισμένη. Νά τὸν παντρευτῆς μ' ὅλη μου τὴν καρδιά». Αὐτὰ μοῦ εἶπε, Ντάνυ καὶ ξέρεις πῶς δὲν πέφτει ἔξω σὲ ὅσα λέει, ποτέ ὁ πατέρας μου.

— Ὁκεῦ, Βιρτζίνια! Ὁ γέρος δὲν πέφτει ἔξω, παραδέχτηκε γελώντας ὁ Τσάτρας. Θὰ σέ κάνω εὐτυχισμένη.

— Θὰ κεράσης, Ντάνυ; ρώτησε ὁ Νικ.

— Ὁκεῦ, Φάρνερ, θὰ πιούμε ἓνα ποτήρι στὴν ὑγεία τῆς Βιρτζίνιας. Θέλω νά μάθῃ ὅλο τὸ Μὰκ Μῶλεν πῶς ἐγώ, ὁ σερίφης του, παντρεύομαι ἓναν ἀγγελο.

*

Ὁ Ντάνυ Τσάτρας ἦταν ἄλλοτε ὁ μεγαλύτερος ράντμαν στὴν περιοχή. Ὁ πατέρας του, ἓνας παλιός Ἕλληνας μετανάστης, εἶχε πεθάνει πρὶν ἀπὸ χρόνια, ὅταν ἀκόμα ὁ Ντάνυ ἦταν σχεδὸν μωρό. Τὸ κτῆμα τὸ κράτησε τότε μὲ τὰ δόντια ὁ ἐπιστάτης του, ὁ Νικ Φάρνερ. Ὁλοιοί περιμέναν στὴν ἀρχή, πῶς ὁ θάνατος τοῦ Τζώρτζ Τσάτρα θὰ ἦταν εὐκαιρία ν' ἀποκτήσουν σὲ ἐξευτελιστικές τιμές τὰ λιθάδια καὶ τὰ ζῶα του. Ὁ Φάρνερ ὁμως, στάθηκε παλικάρι. Κράτησε τὸ ράντσο καὶ τὸ δούλεψε τίμια καὶ φιλότιμα γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ὀρφανοῦ μοναχογιουοῦ τοῦ Τσάτρα, Ντάνυ. Ἐστειλε τὸ παιδί νά σπουδάσῃ κι' ὅταν ξαναγύρισε μέγας πιά ἀπ' τὴν Οὐάσιγκτων, τοῦ παρέδωσε τὰ κλειδιά καὶ τὰ βιβλία μὲ τοὺς λογαριασμούς, πού κρατοῦσε ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια πού ἐκεῖνος ἦταν ἀνήλικος.

— Ἀπὸ σήμερα, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα σου, ἀφοῦ ἔκλεισες τὰ εἴκοσι ἓνα, τοῦ εἶπε, γίνεσαι ἐσὺ τ' ἀφεντικὸ στὸ ράντσο. Πάρε καὶ τὰ βιβλία νά τὰ κοντρολάρης. Νομίζω πῶς δὲν τὰ κατάφερα ἄσχημα μέσα στὰ δεκάξη χρόνια, ἀπὸ τότε πού πέθανε ὁ πατέρας σου. Ἐνῶ ἂν μὲ χρειάζεσαι ἀκόμα, ξαναγυρίζω στὴ δουλειά μου. Γίνομαι ἐπιστάτης. Ἄν δὲν μὲ θέλῃς, πάλι...

Ὁ Ντάνυ γέλασε.

— Πόσων χρονῶν εἶσαι, Νικ;

— Ζυγώνω τὰ σαράντα πέντε. Ντάνυ.

— Ὅταν φτάσης τὰ ὀγδόντα, θὰ δεχτῶ τὴν παραίτησί σου. Φώναξε τώρα, μερικοὺς ἀγελαδάρηδες νά κατεβάσουνε αὐτὰ τὰ λογιστικὰ βιβλία στὴν αὐλή...

— Γιατί; ἀπόρησε ὁ Φάρνερ.

—Τί σέ μέλει, Νίκ; Θά δῆς σέ λίγο.

Τά όγκώδη βιβλία κατεβάστηκαν στήν αὐλή, ἓνα βουνό όλόκληρο. Ὁ Ντάνυ ἔρριξε ἓνα μπιτόνι βενζίνα ἀπάνω τους κι' ὕστερα πέταξε ἓνα ἀναμμένο σπέρτο στό σωρό... Φλόγες ξεπήδησαν.

—Δέν μοῦ χρειάζεται νά κάνω κοντρόλ στήν διαχείρισί σου, Νίκ, εἶπε στόν Φάρνερ γελώντας. Ὅ,τι ἔκανες καλά γινωμένο. Κι' ἀπό δῶ καί πέρα τὸ ἴδιο θά γίνεται. Τίποτα δέν θ' ἀλλάξῃ.

Ἔτσι, τίποτα δέν ἀλλάξε. Ὁ Ντάνυ Τσάτρας ἔμεινε ἰδιοκτήτης τοῦ ράντς, μέ δεξί χέρι τὸν Νίκ Φάρνερ. Δεξί του χέρι καί διαχειριστὴ στήν μεγάλη περιουσία του. Αὐτὸ ὅμως, δέν κράτησε πολὺ. Ὑστερα ἀπὸ δύο χρόνια, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της ἡ συμμορία τοῦ Γκάρυ Χόρμ στό Σάν Κάχο, ἓνα κακοτράχαλο βουνό, γεμάτο σπηλιές καί φαράγγια. Στὸ Σάν Κάχο, ἔστησε τὸ λημέρι του ὁ ληστής καί ἀπὸ κεῖ ἔστειλε καί ζητοῦσε κάθε τόσο «λύτρα προστασίας» ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτῆτες τῶν ράντς. Ὅσοι ὑπακούπτανε στόν ἐκβιασμό, εἶχανε τὸ κεφάλι τους ἤσυχο. Μερικοὶ ὅμως, πού δέν πλήρωναν, δέχονταν αἰφνιδιαστικές ἐπιθέσεις τῆς συμμορίας, πού δέν λογάριαζε τίποτα. Ὁ Γκάρυ Χόρμ καί οἱ ληστές του ἔσφαζαν, σκότωναν, παράδιναν στίς φλόγες τὰ μεγάλα ὑποστατικά, κλέβανε τὰ κοπάδια γιὰ νὰ τὰ στείλουν ἀργότερα μέ δικούς τους ἀνθρώπους στό Σάν Ἀντώνιο, ὅπου τὰ πουλοῦσαν πέρα ἀπὸ τὸ Ρίο Γκράντε.

Ὁ Ντάνυ Τσάτρας, ἦταν ἓνας ἀπὸ κείνους πού ἀρνήθηκαν νὰ πληρώσουν λύτρα στούς ληστές.

—Θά τὸ μετανοιώσης, Ἐλληνα, τοῦ παράγγειλε ὁ Γκάρυ Χόρμ. Ὅσοι θέλανε νὰ κάνουνε τὸ ζόρικο, κλάψανε ὕστερα πικρά.

Ὁ Τσάτρας σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Ἄν θέλῃ νὰ πληρωθῇ, νάρθῃ ὁ ἴδιος νὰ τὸν πληρώσω, εἶπε κοφτὰ στούς ἀπεσταλμένους του. Καί τώρα δρόμο.

Ὁ Νίκ Φάρνερ, πού ἦταν μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ συζήτησι, χαμογέλασε εὐχαριστημένα.

—Τὸ λέει ἡ καρδιά σου, Ντάνυ, τοῦ εἶπε ὅταν ἔφυγαν οἱ συμμορίτες. Σέ χαίρομαι ἔτσι πού μιλάς. Πρέπει, ὡστόσο, νὰ ξέρῃς πὼς ὁ Χόρμ εἶναι ἓνα λυσσασμένο σκυλί, πού δαγκώνει μπαμπέσικα. Πρέπει νὰ προσέχουμε. Χρειάζεται, ἐξ ἄλλου, νὰ σοῦ κάνω μερικά μαθήματα σκοποβολῆς μέ καραμπίνα καί πιστόλι.

—Τὰ καταφέρνω, γέρο! ἀπάντησε εὐθυμα ὁ Ντάνυ. Ὅσο, δέν λέω ὄχι. Ἐδῶ στήν κοιλάδα, λένε πὼς δέν ὑπάρχει πιὸ γρήγορο πιστόλι ἀπὸ σένα.

—Ναί, κάτι τέτοιο λένε, παραδέχτηκε μετριόφρονα ὁ Φάρνερ.

Ὁ Ντάνυ Τσάτρας ἄρχισε νὰ παίρνῃ μαθήματα καί σέ λίγο, εἶχε ξεπεράσει τὸ δασκαλό του.

—Εἶσαι σπουδαῖος! τοῦ ἔλεγε κάθε τόσο ὁ Νίκ. Τώρα, εἶμαι σίγουρος πὼς ὅταν παρουσιαστῇ ἀνάγκη θά μέ βγάλῃς ἀσπροπρόσωπο, Ντάνυ...

Μία χειμωνιάτικη νύχτα, ὁ Γκάρυ Χόρμ μέ τριάντα καθαρὰ λάρηδες μπλόκαρε τὸ ράντσο τοῦ Ἐλληνα. Ἀρχισε μιά σκληρὴ μάχη. Τὸ δυστύχημα ἦταν πὼς οἱ συμμορίτες αἰφνιδίασαν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Τσάτρα. Ὁ Τσάτρας ἐκείνη τὴ νύχτα ἦταν μακριὰ ἀπ' τὸ κτῆμα —ἔλειπε δυὸ μέρες στήν πόλι γιὰ δουλειές— καί οἱ ληστές κατάφεραν νὰ βάλουν φωτιά στίς ἀποθήκες μέ τὸ σανὸ καί τὰ δημητριακά, ν' ἀνατινάξουν μέ δυναμίτη τὸ μεγάλο πέτρινο σπῆτι, νὰ κάψουν τὰ κάρρα καί δύο φορτηγὰ αὐτοκίνητα καί ν' ἀρπάξουν ὅλα τὰ ζῶα. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ντάνυ Τσάτρας ἦταν πιὸ φτωχὸς ἀπὸ τὸν τελευταῖο γελαδάρη του. Ὅταν γύρισε στό κτῆμα, βρῆκε ἐρείπια πού κάπνιζαν. κ α ρ β ο υ ν ι α σ μ ἔ ν α

πτώματα ανθρώπων και ζώων
και μερικούς τραυματίες.

—'Ανάμεσα σ' αυτούς, ήταν
κι' ο Νικ Φάρνερ.

—Μας τή σκάσανε, Ντάνυ,
είπε κλαψιάρικα ο Φάρνερ
στον Έλληνα. Σκοτώσαμε με-
ρικούς από τους συμμορίτες,
αλλά δεν σταματήσαμε το
κακό. 'Η καταστροφή έγινε.

—Θά μου το πληρώση αυτό
ο Γκάρυ Χόρμ! μούγκρισε ο
Τσάτρας. Μή στενοχωριέσαι,
γέρο. Θά ξαναφτιάξουμε το
ράντσο....

*

Το ράντσο δεν μπόρεσε να
το ξαναφτιάξη τόσο εύκολα
ο Ντάνυ Τσάτρας. Έκανε ό-
μως, κάτι καλύτερο. Έγινε
σερίφης ολόκληρης τής περι-
οχής του Μάκ Μώλεν, όταν
τρομοκρατημένοι και απογο-
πτευμένοι οι κάτοικοι από τις
ληστρικές επιδρομές και την
άνικανότητα των αρχών, του
τό ζήτησαν.

—Δέν μπορώ ν' αρνηθῶ, εί-
πε. Θέλω όμως, από τώρα, να
σας προειδοποιήσω, πώς θά
φερθῶ σκληρά σέ όλους εκεί-
νους που θά φανοῦν δειλοί
και θά θελήσουν να πληρώ-
σουν λύτρα στον Γκάρυ Χόρμ
και την συμμορία του.

—'Οκεῦ, Ντάνυ. Όλοι εἴμα-
στε μέ το μέρος του Νόμου.

—'Ο Τσάτρας ἔτσι, ἔγινε σε-
ρίφης μέ πρώτο βοηθό του
τόν Νικ Φάρνερ, που δέν ἤ-
θελε γιά κανένα λόγο να τόν
αποχωριστῆ.

—'Από την ἄλλη μέρα, ἀρχι-
σε ἕνας ἄγριος και χωρίς ἔ-
λεος ἀγώνας. 'Ο Τσάτρας
δέν περίμενε τώρα τους λη-
στές να μποῦν στην πόλι.
Διάλεξε μερικούς ἀποφασι-
χμένους ἀντρες, και ξεκίνη-
σαν ὅλοι μαζί να ἀνταμώσουν
κάπου τους ληστές στις σπη-
λιές του Σάν Κάχο. Οι συμ-
μορίτες του Γκάρυ Χόρμ διώ-
χτηκαν ἀπ' τὰ λημέρια τους,
ἔστερα ἀπό σκληρές μάχες.
'Από βράχο σέ βράχο, ἀπό
φαράγγι σέ φαράγγι τους κυ-
νήγησαν και τους ἔβγαλαν
στην κίτρινη ἔρημο. 'Εκεῖ ο
Ντάνυ ἔδειξε πώς ἦταν ἕνας
πραγματικός ἀντρας, που δέν
λογάριαζε το θάνατο κι' ἔ-
γραφε στα παλιά του τὰ πα-

πούτσια τόν κίνδυνο. Καβάλα
στ' ἄλογό του, μέ την καρα-
μπίνα, που ξερνούσε καφτό
μολύβι, στο χέρι, κέρδισε τή
μάχη. Στους βράχους του
Σάν Κάχο και στην κοιλάδα,
οι συμμορίτες ἄφησαν 20 νε-
κρούς.

—'Ο Γκάρυ Χόρμ, ξέφυγε,
ὅμως, Ντάνυ, εἶπε ὅταν ἔφα-
χναν τὰ πτώματα, χωρίς να
βροῦν ἀνάμεσά τους τόν ἀρ-
χισυμμορίτη, ο Φάρνερ. Αυτό
σημαίνει πώς δέν τελείωσαν
οι σκοτούρες μας.

—Δέν θά τολμήση, γέλασε
ο Έλληνας. Θά πάη σ' ἄλλη
περιοχή να γλείψη τις πλη-
γές του. Το Μάκ Μώλεν γλί-
τωσε ἀπό τὰ νύχια του.

Οι μῆνες που ἀκολούθησαν
ἀπέδειξαν πώς εἶχε δίκιο ο
Ντάνυ. Το Μάκ Μώλεν ξανα-
βρήκε την ἡσυχία του και οι
κάτοικοι καμάρωναν και λά-
τρευαν τόν σερίφη τους.

—'Ο Ντάνυ, ο Έλληνας,
στάθηκε ο σωτήρας μας, ἔλε-
γαν. Τέτοιο παλικάρι εἶχε
πολλά χρόνια να δῆ το Τέξας.
Να τόν καιρόμαστε...

—'Υστερα ἀπό ἕνα χρόνο, ο
Τσάτρας ἔκανε ἕνα ταξίδι
στο Τόμπσον. 'Εκεῖ γνώρισε
και ἀγάπησε την Βιρτζίνια
Γκουθέλο. 'Ηταν μιὰ γλυκιὰ
μελαχροινή κοπέλα, που τόν
γοήτεψε. 'Αλλά δέν ἦταν μο-
νάχα ἐκεῖνος που γοπεύτη-
κε ἀπό την ὀμορφιά της. 'Υ-
στερα ἀπό τόν Νικ Φάρνερ,
κι' ὅλοι οι ἄλλοι κάτοικοι του
Μάκ Μώλεν ὅταν την εἶδαν,
γοπεύτηκαν.

—Ταιριαστό ζευγάρι, Ντά-
νυ.

—Ναί.

—Και πότε οι γάμοι;

—Λέμε να παντρευτοῦμε σ'
ἕνα μῆνα...

—'Η ὥρα ἡ καλή. Έλληνα.

Τρεῖς μέρες πρίν ἀπό το
γάμο —ἕνα μεσημέρι— ἀκού-
στηκαν οι πυροβολισμοί. Εἶ-
χαν καιρό ν' ἀκουστοῦν πι-
στολιές στο Μάκ Μώλεν κι' ο
Ντάνυ, που βρισκόταν στο
γραφείο του, πετάχτηκε ξα-
φνιασμένος, στο δρόμο. Πρώ-
τα εἶδε τους πέντε καβαλά-
ρηδες, που κάλπαζαν πρὸς
την κοιλάδα ἀφίνοντας πίσω
τους ἕνα σύννεφο σκόνης.

“Υστερα άκουσε τής φωνής κι’ είδε τόν κόσμο νά τρέχη σ’ ένα δρόμο κάθετο πρὸς τή λεωφόρο, “Άσχημα προαισθήματα τρύπωσαν στήν καρδιά του. Έκεί ήταν τὸ σπίτι πού είχε εγκαταστήσει τή Βιρτζίνια. Τὸ σπίτι πού θά καθόταν κι’ εκείνος μετὰ τὸ γάμο τους. “Έτρεξε κι’ έφτασε λαχανιασμένος. “Έξω ἀπὸ τὸ σπίτι ἦταν μαζεμένος ὁ κόσμος. Παραμέρισε τοὺς περίεργους κι’ είδε τὸν Φάρνερ πεσμένον ἀνάσκελα νά βογγάει. “Ένας λεκὲς κόκκινος, στὸ άσπρο πουκάμισό του ὀλοένα καί μεγάλωνε. Δίπλα του σπάραζε με κλαμένα μάτια ἡ Βιρτζίνια. Ὁ Ντάνυ γονάτισε δίπλα στὸν πληγωμένο. Τὰ μάτια τοῦ Φάρνερ τρομόποζαν καί προσπάθησε νά χαμογελάσει.

—Θά σέ βάλω σέ μπελάδες, Ντάνυ, ψιθύρισε. Πρέπει νά ψάχνεις γιά καινούργιο βοηθό. Τήν έχω άσχημα.

—Τί έγινε, Νίκ; ρώτησε.

—Ὁ Γκάρυ Χόρμ, ἦταν ἐδῶ πρὶν ἀπὸ λίγο, εἶπε ξεψυχησμένα, με τέσσερις άλλους καβαλάρηδες. “Ηρθανε με πρόγραμμα ν’ ἀρπάξουνε τή Βιρτζίνια, ἀλλά δέν τὰ καταφέρανε. Ντάνυ. Τοὺς ρίχτηκα καί τοὺς κανόνισα. Νομίζω πὼς δύο ἀπ’ αὐτοὺς εἶναι χτυπημένοι άσχημά. “Ηταν ὁμως, καί κάποιος ἀπ’ τὰ μολύβια τους, πού έγραφε τ’ ὄνομά μου... Τήν έπαθα, Ντάνυ. Ὁ γέρος θά σ’ αφήσει χρόνους. Γειά σου, Ντάνυ....

Καί ὁ Φάρνερ ξεψύχησε.

“Έδινε με βραχνη φωνή, βιαστικὲς ὀδηγίες ὁ “Έλληνας, νά φροντίσουν γιά τὸν Φάρνερ καί τή Βιρτζίνια. Έκείνος θά έφευγε.

—Πρέπει νά τοὺς προφτάσω! δήλωσε.

“Η κοπέλα τὸν κύτταξε τρομαγμένη.

—“Όχι, Ντάνυ! φώναξε θά σέ σκοτώσουν... Μὴ φεύγεις..

“Αλλά ὁ Ντάνυ Τσάτρας ἦταν σάν νά μὴν άκουγε. Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει σκληρὸ καί τὸ βλέμμα του κοφτερὸ σάν άτσάλι. Τρέχοντας, ἀρπαξε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του τήν καρμπίνα καί σάλταρε στή σέλα τοῦ άλόγου του.

Σπειρούνισε τὰ πλεύρᾶ τοῦ ζώου καί τὸ έξυπνο τετράποδο ὤρμησε σάν σίφουνας πρὸς τὸ μέρος τῆς κοιλάδας. Ὁ Νίκ Φάρνερ ἦταν ὅ,τι πιὸ άγαπητό υπῆρχε γι’ αὐτὸν στὸν κόσμο. “Έπρεπε νά τοὺς προφτάσει πρὶν περάσουν τήν κοιλάδα. Πεσμένος ὀλάκερος πάνω στή σέλα, με άγρυπνο μάτι, έψαχνε τὸν μεγάλο δρόμο, καθὼς τὸ άλογο κάλπαζε.

Ξαφνικά, ἡ καρδιά τοῦ “Έλληνα θρόντησε βίαια. Σέ μιὰ στροφή τοῦ δρόμου είδε τὰ δύο άλογα χωρὶς καβαλάρηδες. Μερικὰ μέτρα πιὸ ἐκεί ἦταν τὰ πτώματα. Ὁ Φάρνερ δέν έλεγε ψέματα. Εἶχε χτυπήσει τοὺς δύο ἀπ’ τοὺς πέντε συμμορίτες άσχημα. “Απέμεναν ὁμως, οἱ άλλοι τρεῖς. Οἱ δύο με τὸν Χόρμ.. Αὐτὸς ὁ Γκάρυ Χόρμ τοῦ χρειαζότανε. Αὐτὸς πρὸ παντός..

Δέν σταμάτησε. “Απεναντίας ζόρισε περισσότερο τ’ άλογό του. “Ηταν ένας άγριος, άσυγκράτητος, τρελλὸς καλπασμός, πού τὸν έφερνε ὀλοένα καί πιὸ κοντὰ στὰ φαράγγια τοῦ Σάν Κάχο. “Έδῶ ἦταν τὰ επικίνδυνα πέρασμα. “Αν τὸν εἶχαν δῆ οἱ συμμορίτες, ἐδῶ κάπου έπρεπε νά τοῦ εἶχαν στήσει ἐνέδρα.

“Ένα βαθύ χαντάκι σχεδιάστηκε στὸ μέτωπό του, ὅταν άκουσε τήν πρώτη σφαῖρα νά σφυρίζη πάνω ἀπ’ τὸ κεφάλι του. Κάτι φτεροκόπησε μέσα του χαρούμενα. “Επὶ τέλους, τοὺς πρόφτασε! Εἶχαν ταμπουρωθῆ ἐκεῖ κάπου στὰ βράχια. Τὸν εἶχαν δῆ καί τοῦ έρριχναν.

Πῆδησε ἀπὸ τὸ άλογο καί κρατώντας τὸ ἀπὸ τὸ χαλινάρι ρίχτηκε σ’ ένα χαντάκι. Πεοίμενε λίγο με τήν καρμπίνα στερεωμένη στὸν ὦμο καί τὸ δάχτυλο στήν σκανδάλη. Τὸ βλέμμα του ταξίδεψε διαγράφοντας ένα άργὸ τόξο στοὺς ἀπέναντι βράχους, προσπαθώντας νά έπισημάνη τὸ σημεῖο πού ἦταν ταμπουρωμένοι οἱ συμμορίτες. Δέν τὸν έβλεπαν. Ὑπε κεινος τοὺς έβλεπε. “Ακολουθῆσε μιὰ μικρὴ σιωπή. Κανείς δέν πυροβολούσε. “Υστερα άκού-

στηκε μία βραχνή φωνή, γεμάτη σαρκασμό:

—Πέταξε την καρμπίνα σου, Έλληνα και μέ ψηλά τα χέρια, προχώρησε κατευθείαν μπροστά!.. Σε περιμένω να πέσης στην αγκαλιά μου. Μὲ λένε Γκάρυ Χόρμ...

Ὁ Ντάνυ ἔσφιξε τὰ δόντια. Δὲν μίλησε.

—Δὲν ἀκουσες τί σοῦ εἶπα, σερίφη; ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνή...

Ὁ Τσάτρας κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὸν ἀπέναντι βράχο. Τώρα ἤξερε ποῦ κρύβονταν. Ἡ φωνή τοὺς εἶχε προδώσει.

—Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ σερίφης τὰ τίναξε! εἶπε κάποιος κοροϊδευτικά. Ἦταν χτυπημένος ἄσχημα πρὶν πέση στὸ χαντάκι... Ἐπεσε καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα!

Δυὸ ἀξύριστα μοῦτρα πρόβαλαν δειλὰ, ἐπισκοπώντας τὰ γύρω. Δὲν εἶδαν καμμιά κίνηση καὶ πῆραν θάρρος. Ἄνωρθώθηκαν κι' ἔκαναν νὰ προχωρήσουν πρὸς τὸ χαντάκι. Ἡ ἐπαναληπτικὴ Γουεντμίστερ τοῦ Τσάτρα κλώτσησε δυὸ φορές στὸν ὦμο του. Οἱ δυὸ συμμοριῖτες γκρεμίστηκαν ἀπὸ τὸ βράχο μὲ μιὰ τρύπα ἀνάμεσα στὰ φρύδια ὁ καθένας.

Κάποιος βλαστήμησε. Ὁ Έλληνας ἀνωρθώθηκε. Μ' ἓνα σάλτο, βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ χαντάκι. Πάλι οἱ σφαῖρες ἄρχισαν νὰ σφυρίζουν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Πηδώντας ἀπὸ βράχο σὲ βράχο, πλησίασε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἔρχονταν οἱ πυροβολισμοί. Ἐκεῖνος ποὺ πυροβολοῦσε, δὲν ἔβλεπε. Δὲν τολμοῦσε νὰ προβάλῃ τὸ κεφάλι του νὰ σημαδέψῃ. Ἐρριχνε στὰ στραβά.

—Παραδώσου. Γκάρυ Χόρμ! πρόσταξε βραχνὰ ὁ Έλληνας.

—Θὰ σὲ σκοτώσω, σερίφη! Μὴν προχωρῆς! ἦρθε ἡ ἀπάντησι.

Ὁ Ντάνυ Τσάτρας γέλασε. Ἦταν ἓνα ἄσχημο χαμόγελο. Ἄγνοώντας τὴ σκοτεινὴ κίνηση ποὺ τὸν σημάδευε, πήδησε. Τὸ γυμνασμένο κορμί του τινάχτηκε σὰ λάστιχο καὶ βρέθηκε πάνω στὴ ράχι τοῦ τα-

μπουρωμένου ἀρχισυμμοριῖτη. Δὲν θὰ τὸν σκότωνε. Τὸν ἤθελε ζωντανό. Ἐνα δυνατό χτύπημα μὲ τὸ κοντάκι τῆς καρμπίνας του στὸ κεφάλι, τὸν ἔκανε νὰ γονατίσῃ.

—Ὦχ! βόγγωσε ὁ συμμοριῖτης.

Οἱ γροθιές τοῦ Έλληνα τινάχτηκαν ἀφάνταστα γοργά. Ὁ Χόρμ ἔφτυσε αἶμα καὶ δόντια. Ὁ Ντάνυ τὸν ἀφώπλισε καὶ πρὶν προφτάσῃ ν' ἀντισταθῇ, τὸν ἔδεσε πισθάγκωνα μ' ἓνα σκοινί.

—Τώρα ἀρχίζει γιὰ σένα τὸ γλέντι, κάθαρμα! μούγκρισε.

*

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ Ντάνυ Τσάτρας μπῆκε στὴν πόλι, σέρνοντας πίσω ἀπὸ τ' ἄλογό του τὸν Γκάρυ Χόρμ. Πρὶν πέση ὁ ἥλιος, τὸ κουφάρι του κρεμόταν μὲ μιὰ θηλειὰ στὸ λαιμό ἀπὸ τὸν πλάτανο τῆς πλατείας. Τὸ φέρετρο μὲ τὸν Νικ Φάρνερ πέρασε μπροστά ἀπὸ τὸν κρεμασμένο ληστή. Πίσω ἀπὸ τὸ φέρετρο πήγαινε σκυθρωπὸς ὁ Ντάνυ. Στὸ μπράτσο του κρεμασμένη, βουτηγμένη στὰ μαῦρα, ἔκλαιγε ἡ Βιρτζίνια... Πίσω ἀκολουθοῦσαν ὅλοι οἱ κάτοικοι.

—Ἡ ψυχὴ τοῦ γέρου, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή ὁ Έλληνας, σκύβοντας στ' αὐτὴ τῆς ἀρραβωνιαστικιάς του, θὰ βρῆ τώρα ἀνάπαυσι στὸν Παράδεισο, ἀφοῦ θὰ βλέπῃ κρεμασμένο τὸν φονιά του...

ΝΙΚΟΣ Ι. ΜΑΡΑΚΗΣ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΠΟΥ ΚΑΤΑΝΑΛΙΣΤΕΙ ΛΙΓΩΤΕΡΟ
ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ
F I A T 5 0 0

ΓΙΑ ΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ FIAT ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΟΤΙΣΣΕ 900 ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΤΥΠΟΙ 1100, 1300 ΚΑΙ 2000 ΕΙΝΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΜΕ ΣΥΝΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

Μάλλον ως εξωπραγματική διαφήμιση ακούγεται. Αγορά αυτοκινήτου, με ανεξέλεγκτο πληθωρισμό και με καύσιμα σε πραγματική ανεπάρκεια. Τι κι αν επρόκειτο για φιατάκι 500άρι των συμμάχων Ιταλών; Ποιος θα το αγόραζε;

Καταχώρηση της 1η Ιουνίου 1942

Μια «χαριτωμένη κινηματογραφική κομεντί»
του τότε γερμανικού... Χόλλυγουντ, της UFA δηλαδή.

Short Stories

ΜΠΑΟΥΛΑ

Τεύχος #14 - Ιούνιος 2022

Αρχισυνταξία -Επιλογή Υλικού: ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΛΑΧΟΣ
Επιμέλεια-επεξεργασία: ΠΑΝΟΣ ΚΟΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ως Κιβωτός διάσωσης του αποτυπώματος της νοσταλγίας μας για τα λαϊκά παιδικά φυλλάδια της χρυσής 25ετίας τους (1945-1970) λειτουργεί η ψηφιακή βιβλιοθήκη τις οποίες τις θεματικές ενότητες συνεχώς εμπλουτίζουμε με δυσεύρετους πια, αλλά όχι ξεχασμένους τίτλους της ανεπίστρεπτης παιδικής μας ηλικίας.

Στην ενότητα "Μπαούλο των Pulps" η ψηφιοποιημένη παρακαταθήκη των φυλλαδίων με τα περιπετειώδη λαϊκά παιδικά αναγνώσματα έχει ήδη παρουσιάσει 33 τίτλους περιοδικών από τους οποίους οι 22 είναι ολοκληρωμένοι στα τεύχη που είχαν κυκλοφορήσει. Φιλοδοξούμε να παρουσιάσουμε και να διασώσουμε όσων τίτλων εντοπιστούν τεύχη.

Στην δεύτερη μεγάλη ενότητα, που διαχωρίστηκε ως αυτόνομη από το "Μπαούλο" το "Σεντούκι των Comics" το αντικείμενο ψηφιακής καταγραφής είναι σειρές κόμικς που δημοσιεύτηκαν στην ίδια περίοδο, αλλά και σε τωρινή μετάφραση αρκετά που δεν είχαμε ποτέ δημοσιευτεί στα ελληνικά.

Σταδιακά, στις δυο αυτές ενότητες προστέθηκαν κάποιες πιο εξειδικευμένες θεματικά υποκατηγορίες ψηφιοποιημένων τευχών: Τα τεύχη "Cine Pulp" όπου παρουσιάζονται σε εικονογραφημένη μορφή αφήγησης γνωστές παλιές κινηματογραφικές ταινίες περιπέτειας, τα "Classic Movies", όπου κλασικές κινηματογραφικές ταινίες διασκευασμένες σε κόμικ από ξένους εκδοτικούς οίκου μεταφράζονται για πρώτη φορά στα ελληνικά. Στην ενότητα των αφηγημάτων Οι "Short Stories" και οι "Long Stories" είναι σύντομα διηγήματα και νουβέλες αντίστοιχα, στο ύφος και στο περιεχόμενο του pulp αναγνώσματος ανθολογημένες από περιοδικά ποικίλης ύλης της ίδιας εποχής σε καινούργια αφηγηματική απόδοση. Και συνεχίζουμε...

Σε λίγο!!!!

ΤΑΓΚΟΡ, ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ!

Ένα ακόμα συναρπαστικό αφήγημα, στις Ινδίες λίγο πριν την ανεξαρτησία τους από τον βρετανικό αποικιακό ζυγό με μπροστάρη στην εξέγερση του ινδικού λαού ένα Ελληνόπουλο! Ένας ακόμα σπάνιος τίτλος λαϊκού παιδικού αναγνώσματος που είχε κυκλοφορήσει σε φυλλάδια πριν από... 70 σχεδόν χρόνια! Ένα ακόμα λαϊκό παιδικό περιπετειώδες ανάγνωσμα που θα σας προσφέρει σύντομα το

"ΤΟ ΜΠΑΟΥΛΟ ΤΩΝ PULPS"

